

سجُ آرسي ۽

ع. غ. "تبسم"

هن ڪتاب جا سڀ حق ۽ واسطا ليکڪ وٽ محفوظ

شاعري : عبد الغفار تبسم

چاپو : پهريون مارچ 2005ع

تعداد : هڪ هزار

ڪمپوزنگ : ڪاشف اقبال گرافڪس
بهار ڪالوني ڪراچي (فون: 0300-2571037)

چپائيندڙ : خليل جبران پبلشرز

ملھ : آسي رپيا = Rs. 80

Price : US D(\$ 6

POETRY BY

ABDUL GHAFFAR TABASSUM

PUBLISHED BY

KHALIL JIBRAN PUBLISHERS

ارپنا

پنهنجي سموري سرت ۽ ساڃاه

ا ب پ ت ث ث پ ج چ

جه چ چ ح خ د ذ ذ د ر ر

ز س ش ص ض ط ظ ع غ ف ق ق ك

ك گ گ گ ل م ن ن و ه ء ي

پنهنجي جيچي بولي جي نالي،

جنهن اظهار جو اجهل وسيلو ڏنو.

سناء

گھنگھر گھاریان ڏينھڙا — 5

چوڻ سٺا 9

تم سٺا 121

بيت 135

گھنگھر گھاريان ڏينھڙا

(ڪجهه منهنجي ٻاران)

ڪلجڳ ۾ ته نه ڏکن جو چيهه آ ۽ نه ئي سکن جي آس مان
ماڻهو نااميد ٿو رهي. زندگي هميشه عمر سان گڏ عمر جي حاصلاتن
۾ به زوال پذير رهي آهي، بظاهر ننڍيون ننڍيون ڪاميابيون ۽
ڪامرايون ڪنهن وڏي زوال جون آڳهيون رهيون آهن، ننڍڙو مثال
ٿي وڃي ته صدين جي تجربن جو هٿ حاصل ايتم، الائي ڪيترين
نسلن جي تباهي جو ڪارڻ ٿي سگهي ٿو، اسين ايتم به ناهي ايتم
جي حفاظت ڪرڻ ۽ کيس محفوظ رکڻ لاءِ ڪيڏا ڪوشاڻ آهيون،
اُن ايتمي هٿيارن جي نالي تي عراق جي گهڻي گهڻي ڪي رت سان
رنگيو ويو آهي، هتي ايران جي نيست و نابود ڪرڻ جون تياريون ٿي
رهيون آهن ۽ هتي پاڪستان پنهنجي وڻائن ۾ ڪنبي رهيو آهي ته
”ڪوريا پڻ دهشت جي نشاني تي رکيل آهي.“

هاڻي ٻڌايو ته اها ايتم جي حاصلات، جا وقتي طور نعري
بازي جو ٻارڻ ته ٻئي ڪروڙن ماڻهن جي هنبوشين هڻڻ جو سبب ته
ضرور ٻئي پراج وقت جي وير سان گڏ ساڳيو ئي ايتم عراق جي تباهي
جيان ڪنهن به خطي جو تخت تاراج ڪري سگهي ٿو، آباديون،
ويران ڪري سگهي ٿو ۽ اها حاصلات اڳتي لاءِ اسانجي آڪيري مٿان
يا ڪائنات جي ڪنهن به ڪنڊ لاءِ تباهڪارين جو بگل بڻجي
سگهي ٿي ته پوءِ اُن حاصلات جا ڌڻي اهو چوڻا ويچارن ته اهو
حاصل ته صرف سندن لاءِ اقتدار جي اينگهه پر قومن لاءِ به عروج ٻڻيو يا زوال.

تڏهن منهنجي آڳهي موجب ته انسان جو عروج رهيو ئي

ناهي صرف زوال ئي زوال سندس مقدر ۾ آهي ۽ دور جو انسان ته
عروج کي لڪائي مٿس پهراڻي لڳائي لڳائي ٿڪو آهي ته ڪٿي
سندس حاصلات سندس زوال جو ڪارڻ نه بڻجي.

دنيا جا فاتح اعظم به عروجن ۽ اقتدارن جا طويل اوج پاڻ
سان کنيو به وڌ ۾ وڌ مٽي مٺ يا خاڪ جي چپٽي بڻجي سگهيا. اڄ
جو انسان حرص ۽ هوس جي اند ۾ اندوڻي هر طرح يعني بُري يا ڀلي
جي تمیز ڇڏي جڏهن دولت ۽ صرف دولت جي هٿ حاصل ٿيان پئي
ٿو ۽ سَوَن مان هزار، هزار مان لک ۽ لکن مان ڪروڙ پوءِ عرب،
ڪرب حاصل ڪري ٿو ته پوءِ وٽس دولت جا ڍڳ سندس جان ليو ٿي
ٿا پون. کيس سُگر، بلد پريشر، ڏينهن رات جي لڪ چپ، سندس
حواسن ۽ اخلاقي قدرن جي پوري پائيمالي کيس نصيب ٿئي ٿي. اهي
ڪرب لڪائي لڪائي ٿڪجي ٿو ته به لڪي نٿا سگهن. ايران جي
شهنشاهه، فرعون جي خزاني، فلپائن جي مارڪوس، رومانيه جي
چائوسيسڪو ۽ جنرل پنوشيءَ جيان سندس مُوڙي، سندس هوس جي
لاحه، کين ذالتن جي آخري پستين تائين پهچائي ٿي.

منهنجو هي قطعن جوڳتڪو جنهن لاءِ گهڻي وقت کان
سوچيم پئي ته نيئن جي آڳر ۾ آيل يا اُن کان بعد جا ڪيترا چوڻا
جيڪي غزلن، گيتن، واين کي لکندي لکندي وڃم ڪن اهم واقعن،
دل ڌاريندڙ، دل کي چهندڙ ۽ ايئن ڪٿي چئجي ته وڏن، ننڍن المين،
حادثن کي ڪنهن ڊگهي غزل يا نظم بجاءِ چئن ستن ۾ به اظهاري
وڻندو آهيان ته ايئن ڪندي ڊائريون کولي ڏنم ته ڪافي چوڻا گڏ
ٿي ويا اٿم، سو غزلن، گيتن جي شاعريءَ کان اڳ ۾ جيڪو پڻ ڪافي

ڏينهن کان منهنجي هٿ ۾ آهي، هي قطعن جو ڪتاب سرجي ويو آهي. بهرحال خواهش هڪڙي ۽ ٿي ڪجهه پيو اهو ئي شاعريءَ جو وهڪرو سڏبو آهي جو شاعرن جي عين خواهش موجب ڪڏهن ناهي رهيو. چاهبو ڪجهه آهي ۽ اندر اظهاريندو ڪجهه پيو آهي ۽ پوءِ شاعر کي اُن اندر جي چوڻ تي ئي هلڻو پوندو آهي.

ڪوڙ سائرن نون قطعن سان گڏ هن مجموعي ۾ ڪجهه حصو انهن قطعن جو به شامل آهي جي عوامي آواز لاءِ ڪي سال اڳ روزانو لکندو رهيو هيس ۽ اُن ۾ ڪيترائي واقعاتي قطعا جي روز جي خبرن کان متاثر ٿي لکندو هوس سي به شامل ڪيا اٿم. ڄاڻان ٿو ته اهي ڏهه پندرهن سال اڳ جا خاص واقعا هينئر هن تيز رفتار دنيا جي ليکي ۾ ڪافي پراڻا ٿي چڪا آهن پر تن واقعن تي اظهاريل تاثر، چوڻن جي شڪل ۾ هي احساس، منهنجو ڪامل يقين آهي، ته پراڻا ناهن ٿيڻا، انهن وارتائن جو اڄ ته ڇا پراچ کان صدين بعد به ردِ عمل ڪنهن شاعر يا اديب جي قلم واريءَ نوڪ مان انهن کي ٻوليءَ جي نهج سان اڻڻ ٿي ٿيڻو آهي پوءِ پلي هر ليکڪ جو انداز بيان پنهنجو پنهنجو هجي اُن ڪري ڪجهه واقعاتي چوڻا به هن ڪتاب ۾ شامل ڪيا اٿم. مثال طور ڪجهه قطعا جي هن ڪتاب ۾ شامل آهن.

جيئن: وارھ جي صوبيدار سان سندس علائقي جي ڪوڪڙين جي ميل واري موڪل نه ڏيڻ تان جهيڙو ۽ صوبيدار کي ڪوڪڙن مار ڏئي ڇڏي اخبار ۾ آيو ۽ مان لکيو.

ڪيترو روڪيو هو مان ۽ سنگتي ٽڪڙ نه ڪندو ڪر

مثال نمبر ۲- چوڏهين آگسٽ جو ڏينهن آيو، ماڻهن جهنڊا ٻئي

وڪٿيا، ترانا پئي وڳا، ضياءِ الحق جو دور هجي ته ڀلا ٻڌايو ته هڪ
غريب الوطن شاعر جو احساس هنن ستن کان سواءِ ڇا ٿو ٿي
سگهي.

امر ٿيو آهي ته مان رقص ڪريان موسم جو "يا"
شهداد ڪوٽ يا قبر جي ڀر سان جڏهن هڪ ڳوٺ ۾ ڪانڌ دوران
ڪيترا ڪانڌي اُن زهر مليل مانيءَ کي کائيندي مري وڃن ته ڏکڻ
جي اوڻ ۾ ههڙا اڏما ڪيئن نه اُجهڪا کائيندا.

قطعو: توهان جي درد جو ڪاٿو نه نير ٿي ٿا سگهن.
ته اهڙي طرح انهن اجهل جذبن ۽ ولولن سان سرجيل هي
قطعن، ته ستن ۽ بيتن جو مجموعو اوهان جي هٿن ۾ آهي شل پورهيو
صاب پوي ۽ هي مجموعو به اوهان وٽ قبوليت ماڻي.

مونکي هن ڪتاب جي سهيڙڻ ۽ سنوارڻ ۾ لمحي به لمحي
جيئن سائين اقبال شاهين صاحب (جو خود به اعليٰ قدرن وارو شاعر
آهي) ۽ منهنجي پُر خلوص شاعر دوست فقير محمد وفائي هٿ وٺايو،
هُن لاءِ مان سندن نهايت ٿورائتو آهيان، شل سدائين سُڪيا رهن.

بي انت خواهشون ڪنيون مان سوچيندو رهيس
دنيا جي آڏو پاڻ کي گهرجائو ڪيئن ڪريان
واهڙ جي وٽ اندر سڄو درياھ هو موجزن
ٻڌ ٿر ۾ هس ته ٻوڏ کي لانگهائو ڪيئن ڪريان

توهانجين محبتن ۽ دعائن جو طالب

ع - غ - تبسم

ڪراچي

فيبروري اٺاويھه ۾ هزار پنج

گُمنامين جي پَوَ کان اظهار جي تمنا
دردن جا گانا ٺاهي راجن اڳيان پئي ڳائي
منهنجي همعصر کويءَ کي، منهنجن ٻڌندڙن کي چئجو
تبسم جي تڪ بندي تي ڪو متان لوون لڳائي
ع-غ-تبسم

لوون = ڪم

سرنهن پيلا گل، گنج* پڪڙيل گلابي،
 غزالي# اڪيون چند چهرا ڪتابي،
 هو آيون* هي ٻارا هو تارا هي ساگر،
 آ سڀ سونهن تنهنجي، جتي پي ۽ جا پي.

لوڪ جا سينا جڏهن آئينا ٿين ٿا ڀرين
 بغض ۽ ڪينا بدلجي نڪين* ٿين ٿا ڀرين
 تڏهن حيات جا تبسم باقي بچيل سجدا
 ريءُ سجدي ئي سمجهجن ادا ٿين ٿا ڀرين

هرڻ جهڙيون

* دير، انبار

• ٺڪ يا ٻڙو

* ان ڪيرا سنگ

ع-غ-تبسم

9

سج آرسِيءَ ۾

آتش فشانين کي چٽڪارُ ڇا ڪندو
 سِگرين وارن سيڪن کي ٽڌڪار ڇا ڪندو
 ماڻهو ڇا منهن ڏئي سگهندو سونامين* جي ست کي
 قسمت جي زلزلن کي ريدار# ڇا ڪندو

بي خواب رات، خواب جي خواهش ۾ وڻي هلي
 اوجاڳي جي پي پي نه ڪا لذت ملي سگهي
 شب جون ته ڪوڙ رنگينون هون منتظر مگر
 دل هڻي جا تنهنجي ياد کان غافل نه ٿي سگهي

* انڊونيشيا، سري لنڪا ۽ هندستان ۾ آيل تازو زلزلو.

اهو اوزار جيڪو طوفان يا حادثن جي اڳ ۾ خبر ڏيندو آهي.

سند جي هر سونهن ۽ ساڃالا تي لکندا هلو
گاج، نئن، درياھ جي گجگاڻا تي لکندا هلو
ساڌپيلي، سيوهڻ جي ماڳن مڪانن کانسواءِ
ڀوڏيسر، مياڻي معصوم شالا تي لکندا هلو

بي انت خواهشون ڪيون مان سوچيندو رهيس
دنيا جي آڏو پاڻ کي گهرجائو ڪيئن ڪيان
واهڙ جي وٽ اندر سڄو درياھ هو موجزن
ٻڌ تر هر هس ته ٻوڏ کي لانگهائو ڪيئن ڪيان

اسان خواب پنهنجا سجايا ته موسم
ڪنئون پاڻ سان گڏ خزانن کي پهتي
ڪنهن نئين مند جي اوسيٽن ۾ هٿاسين
ته آندي اچي در ديوارن کي پهتي

دانشور، مفڪر ۽ شاعر زمين جا
ننڍا يا وڏا مون لئه سڀ محترم هن
انهن سان نه گڏ مون کي توريو پڙن ۾
خاران جي سامهون ڇا ڪاسي جا ڪم هن

خزائن ۾ گهمون ٿا پيا سجائي خواب چيئن جا،
 ڪيري منجهه قول قوليون ٿا ته اُن ۾ ڏوه ڪنهنجو آ،
 وسي پئي زور سان ٻاهر ڪڏهن کان خون جي بارش،
 جي ڪڙڪي پوءِ به ڪوليون ٿا ته اُن ۾ ڏوه ڪنهنجو آ.

هيءَ زندگي هميشه جا ڪٿي جي ڪُنڀ * ۾ رهي،
 ڪنهن گرڙ پڪي جي چنبن ته بعفي چهنب ۾ رهي،
 هيءَ سنڌ جي ديواني دل سنڌين جي مجموعن پٺيان،
 واشنگٽن* ، هيوسٽن* ، ٽي، مٺي يا ڪُنڀ # ۾ رهي.

* ڪٿي جو ڪپڙن ٽهڪائڻ وارو ڪن • آمريڪا جو شهر

ڪوئٽجي تعلقي جو شهر

★ آمريڪا جو شهر

ع-غ-تبسم

13

سيح آرسِي ۾

اڳ ۾ ئي سوچ جي مان آهيان ڀل صراط تي
 وِتر او درد تون اهو اوڻر* ڪيون نه آءُ
 مرهم جي ڪاڻ ٿو اچين ته آءُ اکين تي
 پر پاڻ سان نئون ڪوئي نشتر ڪيون نه آءُ

سونهن، ساوڪ جو مزو وڻجي ته پر
 وحشتون مَنَ جو ڦٽائڻ ٿيون مزو
 ڪوئلين کي چئو نه ڪوڪن ايترو
 ڪُهلين # ڪنَ جو ڦٽائڻ ٿيون مزو

* طوفان # بي وقتائين، بنا وقت جي

ع-غ-تبسم

14

سبح آرسِي ۾

حسن آيو آهي آجيان تو گهري
شوق شوخيون سڀ اڳي جان تو گهري
چلولائين رات جي ڪن ۾ چيو
هائ پيري ۾ ڇا سامان تو گهري

اُڏامون اڃان پي چون ٿيون اُڏامو
مگر هي هوائون جهلن ٿيون ته هوريان
مونکي شوق منزل ۽ طوفان کي مستي
ٻئي زور ڏيون ٿا تون ڏسجانءِ زمانا

بعضي ٻن چن جي موسم ۾ سڪل وڻ جي ٻنن وانگر
 بعضي برڪا جي رم جهم ۾ مڌر ڪومل سُرَن وانگر
 عجب ڪيفيت آ مَنَ دل جي، گهڙي ماسو گهڙي ٽولو
 ڪڏهن مانڌاڻ* من منهنجو ڪڏهن خاموش بن# وانگر

او جيءَ جنم جا اُجيارا بنواس* ڦري ڇا ڦولهيڻ ٿو
 اندر ۾ ڪنهنجا اتسالا ڪيون ڪهڙي رستي لئه دل رولين ٿو
 توڙي جو مرگه ترشنا* ۾ ڊوڙيندي عمر ڪٽيه پنهنجي
 او شوق پوءِ پي شاباس هجڻي چولين ۾ اڃان ڇا چولين ٿو

* لوڇ ۾ ، اڻ تن # جنگل * دنيا کي ترڪ ڪرڻ
 ۽ جوکي ، وانهڙو • رُج

اک لُچي پنبئي پڇيو ڇو ڇا سبب
 هو ڪڇي ڇنڊي هڻن جون ڪوششون
 تانگهه # تهڪي ڇيو ته پاڳل هئي ڪري
 لوهه ۾ ڪنڊي هڻن جون ڪوششون

مان لڇڻ وارو مزو توکي ڇو ڏيان
 تان* تڙپڻ جو نشو توکي ڇو ڏيان
 تو ورهائي تانگهه تَبَسَمَ کي ڏني
 مَنَ! اهو پنهنجو حصو توکي ڇو ڏيان

سِڪَ، چِڪَ، تڙپ * سِڪَ، قَرَبَ، چِڪَ

ضروري ناهي ته ڪو سال مهينا سوچي
 ڪنهن سنگتراش جي تيشي جو تاءُ ڪافي آ
 جنهن شاهڪار لاءِ ٻي آ ته سرجڻو آهي
 انهيءَ تخليق لاءِ هٿ جو ڇهائ ڪافي آ

رات اونداھين ۾ ڪو ڀٽڪيو پئي
 ڄاڻ ڪائي جوت ٽمڪي جوءِ ۾
 آس وندي ڪي اها ڪهڙي خبر
 باڪ دوکو آ صبح جي روءِ * ۾

* چهره، صورت

اچين ها ته اُتما اُلا ٿي پون ها
اگهين ها ته گُوڙها گُوڙا ٿي پون ها
جي ويهي سٺي ها غزل گيت منهنجا
ته سڀ لفظ چنگ ۽ چڙا ٿي پون ها

مان هٿن جون ريكائون يئي ڏنم
هن پڇيو ڇو ڇا ٿو جاجيندو وٿين
کيس چيم توکي پئي ووڙيم جانِ جان
چيائين ڇو مُٺ ۾ هوائون ٿو جهلين

سور ڏئي مون کان پڇيڻ، سهڪان نٿو
 باهه تي چاڙهي ڇيڻ، پڙڪان نٿو
 ڇيرا تو جهڪان، مگر مان ڇا ڪريان
 محترم # آهي ڀرم، پڙڪان نٿو

مان هوا کي چيو ته تون گهلندي نه ڪر
 موٽي، مگري* جي خوشبوءِ کان سواءِ
 هن چيو اکين تي پر، تون پي ڪڏهن
 شاعري پڙهندين نه سمجهو کان سواءِ

* گل جو قسم

پيارو، عزيز

اڌ رات ڪنهن وڃير جي ڪنڌ جو ٻڌل چڙو
 برسات جي ٿم ٿم ۾ گهڙامنجيءَ* رکيل گهڙو
 ڪمري مان نڪري تن جي به ٻڌ راڳي ڪڏهن
 اي شخص پنهنجي خول ۾ بند ٿو رهين چڙو

تو پڇيو مون ها چيو پر ڪيئن چيو
 دل منهنجيءَ تي هٿ رکي ڏسجانءِ ضرور
 ويندي ويندي الوداعي گيت ڪي
 جانِ جانان تون مگر ٻڌجانءِ ضرور

* ڪاٺ جي هوڙي دلا رکڻ لاءِ

دوستيون مَنَ روشنيون چاهن پيون
چاهتون پي چاشنون چاهن پيون
سڀ اکين تي پر گيو ۽ گُڙ ذري
پيت جون پاسيريون چاهن پيون

وفائون جوت ۾ ٻڌجن ۽ چارا نيڻ ڪجن
سچائيون اوڙ ۾ وجهجن ۽ ٻارا نيڻ ڪجن
يارين جا ڀنگ* جڏهن، لَشَ تي ٻنين ۾ ٻهڪن
ساوليون تنهن سمي تڪجن، نظارا نيڻ ڪجن

* بور

تنها ڀڳس مان تو وٽ، موٽيس هجوم سان
 دل جا غبار، لڙڪ ۽ سڌڪا به ساڻ ها
 لڙڪن واري لڙات ۽ سڌڪن جي شور ۾
 تنهنجين بي رُخين جا بيحد ڀڙڪا به ساڻ ها

سڪ جي سوداگريءَ ۾ لُٽجي وڃڻ کان پوءِ
 گنج گل مان دل جي مُڪڙي پتجي پوڻ کان پوءِ
 اُڃڻ جو روح پرور منظر ته ڏس اچي
 آءُ ڏس ته آشيانو وڃ جي ڪرڻ کان پوءِ

ڪنهن ساز سُر سواد جو سئونچو* به سن ڪڏهن
هر وقت هر ڪتاب ۾ مرثيا نه ڳولھه تون
ممڪن آ ھو هجوم ڪا سرڪس يا ڇچ هجي
هر ميٽر گوڙ ۾ رڳو مرتيا# نه ڳولھه تون

سانجهي سمي سرجن ٿا پيا سڀنا اکين ۾
اُپ کان ڪيڏا اُڌري پهتا سڀنا اکين ۾
ياد نگر جا آڏا ترچا عڪس هئا جن کي
جيئن جيئن مهينو ٿيڻ ڦٽي پيا سڀنا اکين ۾،

* اڏڪو، ڪڙڪو # موت، فوتي

چانڊوڪي ساگر کي چيڙيندي رهي
لهر لهر لمحن کي ميڙيندي رهي
سوجهرن سڀن کي جاڳائي چيو
ساروڻيون ويڙهيو سحر ويندي رهي

ستارن ۾ گم ٿي ويون ڪنهن جون راهون
۽ ڪو منتظر کولي پنهنجيون ٻئي ٻانهون
چوي ٿو ستارن، ڪٿين، ڪهڪشان کي
جلان پيو جيٿان پيو اوهان لاءِ آئون

ڌرتيءَ کي ڇانورو چوندو نه ڪر
لٽ، لوهيڙي کي سرو چوندو نه ڪر
سپنن کي چٽو نه آ سھڻو چريا
دڳ ويندن کي دل گھريو چوندو نه ڪر

سيارا، سانجهيون، چيت ڪٿيون ۽ چاندوڪيون
ٻارا، تارا، سھڻا، ها پر چاهڻ سان
سونھن سوغاتون ميلا مستيون ڪجڪاريون*
ماڻا ييشڪ ناڻا، ها پر ماڻڻ سان

* ڪل ، خوشي

هُنُ پڇيو ڪيترو پڙهيل آهين
کيس ڊگري هٿن ۾ ڏيئي ڇڏيم
هن پڇيو ڪيترو ڪڙهيل آهين
کيس سِگري هٿن ۾ ڏيئي ڇڏيم

منهنجيون سوچون ۽ لوچون سڄي عمر جون
تنهنجن نين جي آڳر ۾ ترسي پيون
مون کان ماڻهن پڇيو ڪٿ ڇڏيون ٿو وتين
مان ورائيو اُتي ئي جتي جون هيون

مڇي نه چالا ته آڙالا ڪهڙي ڪم جو پرين
نه بڻجي آلا اهو سالا ڪهڙي ڪم جو پرين
اچين ته آئون ڪئلينڊر ڪٿي هڻي به ڇڏيان
ورنه هي سال گهڙيون ما ڪهڙي ڪم جو پرين

حجابي اکين ۾ گلابن جون ڳليون
اناري ڳلن ۾ عنابن جون ڳليون
فضائن ۾ موٽي ۽ مينڊي جي خوشبو
اسان، سانجهه، سپرين، ستارن جون ڳليون

راتيون اوجاڳا اڪيون هڪ سلسلو
خواب ڪجهه خاڪا صديون هڪ سلسلو
مان يا مون کان پوءِ جو شاعر ڪوئي
سرچنديون رهنديون ستون هڪ سلسلو

زندگي جا مرحلا ڪيڏا وڏا پر مختصر
سوچ وارا سلسلا ڪيڏا وڏا پر مختصر
خواهشون هڪڙيون کڻن ٻيون ڪر کڻن
همتون ۽ حوصلا ڪيڏا وڏا پر مختصر

حسن جهومايو چيم هيرون ڏسو
تانگهه تڙپايو چيم جهيرون ڏسو
عشق جي بي نيازين ڀڻڪي چيو
منهنجيون ڪجهه اڳتي به تصويرون ڏسو

منهنجن نيئن تي پير رکندو آءُ
مرڪندو مهڪندو تون مڇندو آءُ
ڇو لڪو آهين ڪهڪشائن ۾
آءُ پرين هوربان هوربان لهندو آءُ

اوهان خوشبوئن کي جهليو هو تڏهن پي
 اسان کي اوهان جو ڏٺي ڏسُ ڇڏيائون
 اوجانان ڪڏهن ڪوئي روکي سگهيو آ
 ڀلا ڇيٽَ ٻارن، گلن جون هوائون

هُن وارو هر لفظ مونکي درد جو نوحو لڳو
 هو مسافر ٻاهران ڪجهه اندران ڪجهه پيو لڳو
 گڏجندي، کلندي هو پنهنجا لُڙڪ پي اُگهندو رهيو
 خاڪ جي هيٺان دٻيل ڄڻ ڇرڪندڙ تانڊو لڳو

حسن آيو آهي آجيان تو گهري
 شب به كف* مستي بدامان# تو گهري
 ولولا، وارفتگيون* ۽ خلوتون*
 هاء پيريء ۾ ڇا سامان تو گهري

آس هئي آراه تي مچندي رهي
 تانگهه تبسم تان تي ٽپندي رهي
 سار کي چڙڪو تي پانيم سرت جو
 پر سڙي ساري عمر چڙندي رهي

دامن ۾

* هٿ جي تري

• اڪيلائي

* پاڻ سونپڻ

ع-غ-تبسم

32

سبح آرسئي ۾

سياڻو آهين يار ساري لوڪ کان
درد تي هر جاءِ دانهين ٿو پيو
هڪ پاسي محبت جا ماڻهن ٿو مزا
ٻئي طرف لوڪئون لڪائين ٿو پيو

اڪيون عيد جي چنڊ، چائنٽ ۾ هونديون
هڪ آڪاش تي ۽ پيو آگر ۾ کڙندو
اسان بهڪي ٻنهن جي آجيان ڪنداسون
ڪو ديدن ۾ ۽ ڪوئي ٻانهن ۾ هوندو

ڪجهه عڪس جن کي نڪ جي ڦلي تي چٽڻ گهريم
سي وقت جي غبار ۽ گردش ۾ گم ٿيا
اڪ جي ڦلي تريءَ تي رکي سوچيندو رهيس
ڇا ڇا نه حادثا هتي ماڻهوءَ سان ٿين پيا

زخم ها، گهاو ها، هزار هئا
هر گهڙيءَ نين اشڪبار هئا
توڪي پوءِ پي دعائون ڏي تبسم
توڙي کيس درد بيشمار هئا

تون آيو ته آهين تنهنجي مهرباني
منجهيو آهيان ڇا ڏيانءِ تحفي ۾ جاني
رڪيل ڪو رومال ۽ نه تحفو آ مون وٽ
هان ٿئي دل ڪنيون وڃ هجي مَرُ نشاني

وقتَ ۾رهم ڪان گهاءَ رهجي ويا
ڪي ٻريا ڪي اُلاءَ رهجي ويا
لمحا لمحا حياتي وئي گذري
شوق ويا ٻر شعاع رهجي ويا

مس، قلم ڪاڳر پري لکندو رهيو
راتيون اوجاڳا ڪري لکندو رهيو
ننڊ هن کي روز جهڻڪيندي رهي
ڪجهه نه سوچيو پر چري، لکندو رهيو

زهر زم زم ، ڪڏهن به ٿيو ناهي
مرچ مرهم ، ڪڏهن به ٿيو ناهي
ڏنگ ڏنگ آ، وڃون يا نانگ هڻي
ڇاڪُ چيونگم، ڪڏهن به ٿيو ناهي

جنون جوش جذبا جوالا ڪنداسين
 ٻوٽيون ماس ٻاري مشعلا ڪنداسين
 رڳو پڪ پرين ڏي تون پنهنجي اچڻ جي
 اسان تي ڇڏي ڏي ته ڇا ڇا ڪنداسين

دڳ، ديدون واسيندو ٿو اچي عطر، عرق سان
 همراھ آهي مشڪ ۽ موتي جي مھڪ سان
 حيرت زده نه ٿيو نه پئي دودا نھاريو
 مونڏي ٿو ڪاھيندو اچي محبوب ڪٽڪَ* سان

* حملو ڪرڻ، چڙھڻ

پڇتائن جي خفتِ دوران، ماڻهو بي رياءُ ٿي سوچي
تڪن ڪنڊن جون ڇهنون ٿي، گلابن جو ڀرم ٿين ٿيون
وڇوڙن کي اوساريندي، جفائون بنه نه ڏيندي
جفائون ٿي ته هن جيڪي، سڃاڻين جو ڀرم ٿين ٿيون

جڏهن جنون هو محبت جو قولا جذبا ها
تو وٽ پهچڻ جا ڪشالا نه پنڌ ڪچا ها
مان تنهنجي سوچ تنهنجي ساهه جي خوشبو ۾ مڱن
هي ڊگها رستا ويڙهجي وڪون ٿي پوندا ها

چاندوڪي ڏانهن صدين کان اُڏندڙ پڪي
جڳ ٿڪيا، تنهنجي نه پر ساهي ٿڪي
پشمي پرڙن سان نرم نازڪ مزاج!
عاشقي ڪيڏي نه تو ۾ سگهه رکي

غم خوشين جي رنگ سان رتل عجيب زندگي
اينگي بعضي ڍنگ سان متل عجيب زندگي
جياپي کي پتي ڪڏهن سڏي حسين حيات کي
طرح طرح ترنگ سان تتل عجيب زندگي

پوتڙي سان پگهر کي اگهندي لڳو ڀڻڪڻ مزور
جائي مزو آ، جي ڪوئي جوئي تو زندگي
صافي کي پياڪ چئنين ڪنڊن کان جهلي چيو
واه جو نشو آ، جي ڪوئي گهوئي تو زندگي

غم حيات کي چئجو نه ڏي صدائون وري
دشت مس پار ڪري يار هت پگا آهيون
او همسفر! توکي اڳتي سفر مباح هجي
اسان کي حوصلو چئي پيو اسان ٿڪا آهيون

شورش زده هئي موج ۽ برهم* هو ڪنارو
 تر کان گئي تباهي ڪو نقصان اوس هو
 صد شڪر تنهنجا ڳوڙها جذب ريت ڪري وئي
 جي سمنڊ سان رلجن ها طوفان اوس* هو

عجب هيل موسم آ تنهنجي شهر جي
 نه بزم چراغان نه رسم ضيائي#
 چيم دل کي اهڙي نه محفل ۾ هل تون
 مگر پوءِ به گهلي وئي تو ڏي آئي

* خفا * يقيناً، خاطري # روشني

هیل هیڏا جو گل ڦل تڙیا هن وٺي
تون اچين ته پڇان توکان ڪٿر مان رکان
تنهنجين يادن سان دل، من ۽ دامن سڄو
مان ته سپرين اڳيئي ڀريون ٿو وتان

مونکي ائين ٿي لڳو رات چاندوڪين
تنهنجي چوٽي چڱن ۾ ٽپون ٿي هنيون
مان لڇيس پئي ته ڪو گيت وائي لکان
پر ستون تنهنجن وارن ۾ وڇڙيون رهيون

امرُ ٿيو آهي ته مان رقص ڪريان موسم جو
 ڪوليو زنجير ته مان پنهنجا ٻئي پير ڪٿان
 ها مگر لاش، لهو، لڙڪ سڀئي ميڙايو،
 رقصِ آزادي ڪندي جهومندي رندجي نه پوان

ڪيتريون پيرن جي زد ۾ ڪوليون
 ڪنوئين جي مار ۾ سايون وليون
 پرمريت جو هڪڙو رُخ ناهي رفيق!
 پرمارين جون ڪوڙ ساريون شڪليون

ڇو وڪامبي ٿي رهي سونهن هن بزارن ۾
هر نئين رات جو ڪوئن تي پيلجي ڇو ٿي
بنتِ مريم جي ڪُن منجهه پلجندڙ اُمت
پنهنجي ولدیت جي سوالن تي سهمجي ڇو ٿي

منهنجي ماس هڏ ڇم کي ميوزيم ۾ رکجو
آرين وٽ ان آرين جو آثار آهيان
جا سڌڪي رهي آ، سنڌوءَ جي ڪناري
تنهن اُڇڙيل سڀيتا* جو سنسار آهيان

* تهذيب

اسان تنگدستين* هوندي تُنهنجيون يادون
 سدائين سيني منجه ساندي رڪيوسين
 فراقن ۽ فاقن جي طوفان ۾ پي
 هي جوتون# او جانان جلائي رڪيوسين

جيون جوين جوت جهوراڻا جهومي پيا
 او من آس اڪنڊ* اولائا* جهومي پيا
 آريلين اڪڙين سان هڪڙو مان نه رڳو
 جيڪي جت ها چريا، سياڻا جهومي پيا

روشني

* تڪليف، غربت

* اوسارو، لولي

* محبت

ع-غ-تبسم

45

سبح آرسى ۾

جيڪڏهن رستن ۾ مان رهجي وڃان
 ڪوئي نوحو مريو پڙهجانءِ تون
 پر جي تو وٽ فرض ڪر پهچي پوان
 چيچ مان ڪو نئون قطعو پڙهجانءِ تون

بعضي نشتر مون لڻه بعضي مرهم بڻيا
 بعضي عاشورا ۽ بعضي سرگم بڻيا
 ڪيڏي تنهنجن وچوڙن ۾ ڪيمياگري*
 مون لڻه هر حال ۾ اسم اعظم# بڻيا

* سون ٺاهڻ جو هنر

جادو کي ختم ڪرڻ لاءِ قرآني آيتن جو جوڙيل اسم

اوهان جي ڪنن تي نه ڏڌو ڀڄو ڪو
 اُڀامي جيتوڻيڪ سهڪي پياسين
 اوهان رڻ رڳو روج راڙو هو دل ۾
 اوهان رڻ اسان ڄڻ اڌورا هئاسين

هر غم، غم جانان جي تصوير ٿي پئي
 سڪ جو وڏي سرير ۾ ته نير ٿي پئي
 جهورائين ۾ جند ڇرائيون پري مگر
 جا دل منجهان اُٿي سا آلا، هير ٿي پئي

زندگي سڀ ڪو سوين ۾ ته چاهي تو مگر
 خواهشن آذر ڪٿي تو صبح جو تارو چڙهي
 سِرَ مٿان آڪاش ساڳيو هيٺان پي ساڳي زمين
 هر ساڳيو ئي سج نه ڄاڻان ڇو به پاڇا تو چڙهي

* پراڻا، پروڪا، ڇيون، چور، چرڪا
 سڄي سال جا منت سيڪند ڳورا
 گذارڻ لڻ گذري ته ويو ورا ليڪن
 سڄي ورا جا هل ٿيا پٺڪن ۾ پورا

* 1996ع سال جي پوري ٿيڻ واري ۽ 1997ع جنوريءَ جي پهرين صبح تي.

جو سٿايم سو اوهان ڪنهن ٻئي کان پي قصو پڇو
 دنيا تَبَسُّمَ جي لڇڻ وارو تماشو ٻئي ڏٺو
 سامَ جا ساري اوهان سونپي هئي مَنَ سَارَ جي
 تنهن صفا نس نس ويڊي پيرا ڪري مون کي ڪنو

اوهان جو نانُ جڏهن ۽ جتي جتي به ٻڌو
 مون مان منهنجو روح مون کان اڳم ڪَڙڪڻي ٻئي اُٿيو
 ڪيئن يادون ٻئي پليون، ڪيئن ٻئي ضبط ڪيم ڳوڙها
 بي چينين جو تماشو ڪڏهن ڏسڻ ته اچو

ڪيڏيون آڙالا نظرون ڪيڏو دڪيل وجود
 ڪوريل، ڪپيل، ڪوماڻيل، وڪريل، ويڊيل وجود
 رڳ رڳ، اُلا ۽ تنهنجي لونءُ لونءُ اماڙيون
 ڪنهن ڪاڻ تنهنجو ڪامڻي* پڙڪي بڪيل وجود

هي ڪونيت# اکين جا روهيڙن جي رت ۾
 ڪٿي ڪوڙ پهتا نياپا خزان جا
 تڙن جون تنوارون پي پاسن لڳيون هن
 ته آيا ڪي آيا، وڇوڙا اسان جا

ٿر ۾ هڪ قسم جو وڻ

* سهڻي عورت

چالا تي چوڻي نه ڪندو ڪر چريا
 واءُ ٿي وڪري نه ٻوندو ڪر چريا
 او ٻريا اکين کي جهل آرا نه ڪن
 جي نٿو سمجهين، نه روئندو ڪر چريا

سونهن جيڏو سالا کي سونپيو نشو
 عشق اوڏو آس کي اڀيو نشو
 تونس چيو تَبَسُّمَ ڙي هاڻي بس به ڪر
 تانگهه تڙهي چيو ته نه، آڻيو نشو

ويسالا جو چيهون ٿيڻ پوءِ ڇا ڪيڻ تون چڻ پلا
اُتسالا جو اڳڙيون ٿيڻ پوءِ ڇا ڪيڻ تون چڻ پلا
پر ڇو رڳو ويساھ ۽ اُتساھ لڻ روئين پيو
هو چالا جو چيهون ٿيڻ پوءِ ڇا ڪيڻ تون چڻ پلا

ماڻهو پنهنجيون وارتائون خود ڪيون گهمندو وڌي
اڻ مڪمل خواهشن جا لاش گهليندو وڌي
روز منزل جي ڪٿي هڪ آس ٿو نڪري گهران
روز واٽن جي مٿين ۾ خاڪ ميڙيندو وڌي

جا لاشن ۽ لڙڪن جي موسم ۾ پهتي
انهيءَ عيد کي چئڻ پلا ڪيئن ملهائين
تون چئين ٿو ته مرڪي پوان ٿو مگر من!
جيءَ از خود اچن سي ڪٿان تهڪ آڻين

عيد تي ڪيڏارو* ٿو بيٺو ڪرين
يا وڃائين ٿو ڏياريءَ تي ڏهر
جي نٿو ڄاڻين مهل جي راڳي
ڇو او مڱڻا ڇو ڪلائين ٿو شهر

* شاه جو سُر، جنگ، قتل

ع-غ-تبسم

53

سبح آرسِيءَ ۾

ساقی آيو ته جهڪايو مون ڪنڌ کي تبسم
 ڀلا شعلن جي تپش ڪير ٿو برداشت ڪري
 هڪڙو انداز ڏسڻ جو وري پيمانو بدست
 ايڏو آڙا ڪوئي ڪيئن سرِ دست ڪري

ڪالهه مٿخاني ۾ عجب حرڪتون زاهد پئي ڪيون
 کيس تبسم ته ڏسي، ٻه ٻه ويون ڇهه ٻه ويون
 ڇا ڪيائين جو کڻي جام ڪڍيائين تسبيح
 سامهون ساقِي کي ڏسي هن پئي صلواتون پڙهيون

نظر نظر سان ملائي نظر جهڪائي ڇڏيئہ
 عجب طرح سان چٽائي نظر جهڪائي ڇڏيئہ
 اکين اکين ۾ تَبَسُّمَ جو سھڻا سپرين
 سڄو وجود ڏڌائي نظر جهڪائي ڇڏيئہ

رات تَبَسُّمَ چنڊ هو چاندوڪي هئي ۽ مان هيس
 پُورَ ها، ناسُورَ ها، تنهائي هئي ۽ مان هيس
 مان رُلائيندو رهيس جنهن کي دفن جي واسطي
 سا منهنجي، منهنجي ڪلهي تي زندگي هئي مان هيس

ڪو دل جي نگر ۾ نه اچڻو ۽ وڃڻو
الائي ڇو پوءِ پي، ڀنا نين آهن
جي واڻن تي تو لڻه ٻريا لات بڻجي
اهي ٻئي اصل ۾ منهنجا نين آهن

روز پيو ارڀي عشق اوهان جو اشڪن جي آلاڻ
ڇا اوهان جو روز چڪائي چشمن جي چهران
لڙڪ لڙهن ۾ پاڳل من پيو روز ٻڏي اُڀري
سوچ سودائن ۾ سانولڙا چوليون ۽ چڪتاڻ

احترام واري فطرت ڇا لڻ ڇڏي ڏيان مان
 تون ڇو نٿو ڇڏي ڏين بي توجهين جي عادت
 زندگين جي احرامن ۾ نيڪ نيتون عمرا ٿين ٿيون
 محروم ڪٿ ٿا مائٽن حرمين* جي سعادت

فطرت وفا شعار آ فطرت کي ڇا ڪجي
 ولين کان واس، واس کان وَلِ ڪيئن جدا ڪجي
 اصلي عطر فروشُ ته نا ممڪن آ سوچي
 خوشبوءِ جو، گهاٽي جي ڪري، ڌنڌو دفع ڪجي

* مڪو ۽ مدينو

ع-غ-تبسم

57

سبح آرسِي ۾

ڇوه ڇولين ۾ اندر گهڙو ته سهي
موج مستين ساڻ ڪجهه وڙهو ته سهي
ڪنڌي تان ڪنجهڪو ٻڌڻ ناهي روا
لڙ لڙائن سان لهي لڙو ته سهي

نير ٻُڪَ ۾ اوهان جهليو ته مڃان
مڇُ هڻن ۾ ڪڍي ڪلو ته مڃان
جيئن پڇي پڇري تهڪ ڏيون ٿا اسان
تيئن توهان پي ڪري ڏسو ته مڃان

بعضي شيشي کي اڳيان ڏسندو رهيس
 ۽ بعضي ڪرچي پٺيان ڏسندو رهيس
 سامهون کان سُوءِ تَبَسُّمُ پئي لڳس
 مَنَ پٺيان سهڻو لڳان ڏسندو رهيس

در تي بيٺو هو، دريءَ جي آسري
 هڪ چريو، هڪڙيءَ چريءَ جي آسري
 ڪلهه به هُن ساڳئي هنڌان اُچليو هيو
 گندُ گهر جو گندڪريءَ جي آسري

جنم ڏهاڙي جا موقعا جواب چاهن ٿا
عمر جا سال، مهينا حساب چاهن ٿا
هي مُنجهيل ماڻهو پنهنجي آجپي جي لاءِ توکان
آخري خطي جهڙو ڪو خطاب چاهن ٿا

دردن جا ٽٻڪا ٽٻڪا ستارا پئي تمڪيا
يادن جي پنڳهڻن تي چڻ پڻ عجيب هئي
خوابن جي قوس و قزح ۾ سوچن جون جهريريون
اڃا جي حسين رات ۾ اُن تن عجيب هئي

وفا جون ڳالهيون رڳو لفظ رُڪا ڇا چئجن
 مڪن ماکي جي گرھ ساڻ مڪا ڇا چئجن
 منن لهجن مان نمورين جهڙا الفاظ چئن
 انجيري چين تي ڳهٽيل ڪي سنڪيا ڇا چئجن

اسان جي سوچ ڪي سهڪو لڳو مڃيان ٿو پيو
 ديد ۽ دل ڪي پي دهڪو لڳو مڃيان ٿو پيو
 نه سچ نه سونهن ڪي پيو پي مان لنوايو تبسم
 جتي جذبن به ڪو موقعو لڳو مڃيان ٿو پيو

پهڻن وارن پنڌن ۾، رتُ جون ٺينديون* وهائي
 ترين جي سرخين سان، ڏاکڻن کي ڏوريو
 چانئون نه ڳولهيون ڪنهن وسِرام# جي بهاني
 منزل ڏي تائبو پنهنجي وڪَ کي وڏو ڪيو

اُلا ۽ عداوت آ عادت اوهان جي
 اسان جي صداقت تڙيون• برفين■ جون
 اوهان نفرتن جون، ٿا بڙڇيون اولاريو
 اسان وٽ دفاعي لڙهيون هڏڪين جون

* بدن مان وهندڙ رتُ جون لارون # ٿوري دير تڪ ڀڄڻ

■ مٺائي جو هڪ وکر

• ذريون

ع-غ-تبسم

62

سبح آرسِي ۾

پيلي جو جانور جي ڪنهن رستي* کي چيري ڪاٺي
 اُن جي خاڻ ۾ سارو نه پيلو ڪپڻ ڪپي
 فصلن کي مرون پيلي* ته ڀرتڻ واري سزا
 ٻوڪن کي ساڙي ڇو ڏجي، سوئر مرڻ ڪپي

آس ۽ انتظار جون آڪيون
 چيٽ، چنڊ ۽ بهار جون آڪيون
 نيٺ ٻَڙ ٿي وينديون جانان
 دَر، ديوارن ۽ پيار جون آڪيون

* دڳ ويندڙ * فصل کي لتاڙڻ • ڏندن سان پورڻ يا ڪاٺڻ

وحشتن ۽ دهشتن کي ڇا ڪجي
 دم گهٽيندڙ ٻُوسَتن کي ڇا ڪجي
 سوچي سوچي نيٺ ٿڪجي ٿو ٻوان
 دوستن کي دشمنن کي ڇا ڪجي

* ڌوڙيا ۽ ڌڌڪا ڪري ويا زندگي
 ڪالهه ڪي گپرو ڇڏي ويا زندگي
 ان کان اڳ جو زندگي کين مات ڏي
 پاڻ ئي پنهنجي ٿڌي ويا زندگي

* حالتن کان تنگ ٿي خودڪشي ڪندڙ نوجوانن جون خبرون
 پڙهڻ کانپوءِ جو تاثر

عشق ماڀيو دَرَدَ وارو حوصلو
 ياد جاپيو وِرَدَ وارو حوصلو
 حُسن! تو تہ اڳہ ڀي پرکيو هيو
 مجني ۽ فرهاد وارو حوصلو

گُردو نہ ڀانءُ پئي، نئون گُردو لڳائجي
 ماڻڪي نہ آئڙجي تہ ڪوئي لينس* ٽاڪجي
 سائنس ۾ سڀ جَراحيون ممڪن ٿيون مگر
 دل ۾ پرينءَ جي جاءِ تي پيو ڪيئن ويهارجي

* نظروڌائن لاءِ آهرشن ڪري اک ۾ لڳائڻ وارو شيشو

ڪي قبيلائي رسمن جي ور ويا چڙهي
۽ ڪي مذهب ڪي جنسيت تي قتلام ٿيا
ڪيئن نه ترقيءَ جي رستي ڪي طي پيا ڪريون
پنهنجي پستيءَ جا چرچا سرِ عام ٿيا

ڪنهن گهر ڪي لڳي آڳ ۽ ڪو ڪنو ويو
ڪو ٽرڪ، ڪار، بس هيٺان آئي چٽيو ويو
سياست، ڦر، لڄالت ۽ اغوا جا هاڃا
پٽائيءَ جي نگرِيءَ ڪي ڪيئن ڪيئن لٽيو ويو

ڪراچي جي گلن ۾ ماڻهن جا ماري
 ڪوهستان، ٿر ۾ پکين جا شڪاري
 نالين جي نشانن تي جيتوڻي نجي پيو
 رتل سنڌ ساري بهاري بهاري

• قول ۽ فعل جو پختو سادو سچار ماڻهو
 عبدالمجيد ميمڻ هڪ باوقار ماڻهو
 محقق، تاريخدان ۽ اعليٰ اديب سنڌي
 رايو وفا تي رسيو مهندارُ يارُ ماڻهو

• سنڌي ٻوليءَ جو نهايت سچو ساهتڪار، محقق جو لاڙڪاڻي جي
 لاهوري محلي ۾ 11 فيبروري 1996ع تي لاڏاڻو ڪري ويو

ع-غ-تبسم

67

سيڄ آرسِيءَ ۾

هيءَ پونءَ ڀاڳ هاڪ ۽ حرمت شڪار ٿي
پرمار هٿان سنڌ جي ساهت شڪار ٿي
او ويڃ! ڪاٺي واھ وسيلو تہ ورائج
وارو جو منهنجي سونهن، ثقافت شڪار ٿي

ڇو وڪامجي ٿي سونهن بزارن ۾
هر نئين رات نئون سڀو ڪو لهي ڇو ٿي
هل تہ هوا کان ٿا هلي پڇون تبسم
گھنگهرو پيرن ۾ آخر پدمڻي ٻڌي ڇو پئي

هڪ نئون صبح نئين آس ڪٿي پهتو آ
 آءُ ته هن رات جي سڀني کي الوداع چئون
 تانڊو تمکي يا تانڊائو اُڏي وات ڏسي
 ڀات ۾ جو به پري ڇو نه تنهنکي شعاع چئون

پوپت جي ڀرن تي سا لکيل ته هوندي ناهي
 ڪنهن مه جين* جي منهن تي اُڪريل ته هوندي ناهي
 ماحول مان از خود ئي محسوس ڪبي آهي
 آزادي هماليه# تي بيٺل ته هوندي ناهي

* چنڊ جهڙي پيشاني # سڄي دنيا ۾ اوچن جبلن جو سلسلو

خدارا نه ماڻهن جا آدرش توڙيو
 نه ڦهلايو هر سُو فرين جا ڦندا
 اڪت خواب هر ڪنهنجي اکين ۾ آهن
 نه ٻوڪيو فضاڻن ۾ ڪوڪا ۽ ڪندا

ٻولار* ۾ گونجن ٿا ٻڙلاءَ ڪوئي آهي؟
 ٻڌجن ٿا گڦائڻ# ۾ غوغاءَ* ڪوئي آهي؟
 اي لوڪو ٻڌو ٿا يا لنوايو ٿا خلش کان
 ڦٽڪن ٿا ضميرن جا ڦهلاءَ ڪوئي آهي؟

* خلا، زمين ۽ آسمان جو وچ وارو حصو

* ھل، ڳوڙ

اونڊاھيون، غارون، چرون

ع-غ-تبسم

70

سبح آرسِي ۾

هو ٻڌو ھوڪرا پڙاڏن جا
 ڪوئي آهي پريان پڪاري تو
 ڇا سڄو شهر ڪڪ# سنگهيو آهي
 يا سڄو شهر کيس تاري تو

ڏيو نويد* وڌي باک جي مسافر کي
 ڪيڏين اونداھين کان بعد سحر ٿيو آهي
 بي پناه فاصلن کي حوصلن شڪست ڏني
 وائون خود پاڻ چَوَن ٿيون سفر ڪتو آهي

نانگ جو چڪ هڻڻ * خوشخبري

اڪين کي اوسِ ڪنهن جا اوسيٽڙا آهن
ڇا ڇا تان چڪتاڻ آهي اندر کي
گلن ۽ ولين واري موسم پڇي پئي
ته ڇا هيل ٿيو آ تبسمَ جي گهر کي

جوڀن آئينن ۾ جهلڪا ڏيندو ويو
چيٽن چانڊوڪين جا چُٽڪا ڏيندو ويو
ڊائريءَ جي ورقن مان ماضيءَ ڳالهايو
وقت ٻنهن کي ڪيئن نه وراڪا ڏيندو ويو

اڙي او رفيقو! رفاقت جو ڇا ٿيو؟
محبت مروت ۽ چاهت جو ڇا ٿيو؟
جي غلطان ٿي ويا آهيو گردش ۾
ته چئو دشمنن کي عداوت جو ڇا ٿيو؟

ڏسئون ٿا لهوءَ کي لڳي بالا وئي آ
ڪهڙين بي حسين ۾ اچي ڦاٿا آهيون
خدايا! اسان کان ڪسي وٽ حياتي
اسان شاعر ڄڻ ته ڄمي ڦاٿا آهيون

ڀرم ڇو ٿا ڀڄو پنهنجو سُجهندڻ سان سڙو ڇو ٿا؟
 پنهنجي دانش جي ڀيڻن * ۾ ننگن وانگي نڇو ڇو ٿا؟
 ڀلا بالفرض مڃجي پي توهان ۾ ڪجهه ڪٿا آهن
 توهان اُن ذات جي ڏاڻي ڪي ٻائي ڦونڊجو ڇو ٿا؟

اگر اُپ ڪي خود تي اهو ماڻ آهي
 وٽس چنڊ تارا ڪيئون ڪهڪشان هن
 ته سنڌ جي مٽي پنهنجن ڏاهن ڏي مرڪي
 چوي پئي ته ڪاڻي ههڙا ضوفشان هن

دانشورن ۽ اديبن جي نانءُ

* گوء يا راند جي رهڻ مهل ليڪا ڪيڻ

ع-غ-تبسم

74

سبح آرسِي ۾

محبتون من ۾ متيون آڙالا ٿو سانديون وتان
 چاهتن، چٽَ جي تتين، جا هاڙلا* ٿوسانديون وتان
 آلا جيتوڻيڪ تَبَسُّمَ سالا مان جرڪي پئي
 چالا ۾ پوءِ پي اڃان ويسالا ٿو سانديون وتان

ٿڙ ٽڪڙ ۾ توسان پاڪي پائي مان
 موڪلائي تو وتان نڪري هليس
 ها مگر اڳتي اچي پوءِ ياد پيو
 هڪڙو بوسو هو جيڪو ڀلجي پيس

* سخت گرميون

بند نيئن ۾ خواب جاڳي پيا
مُرڪيا تنهنجي وصال جا لمحا
سالا سالا مان سرهاڻ ٿي مهڪي
رات اڀيا ڪمال جا لمحا

زندگي پيشڪ بيحد ڏاڍا مزا
بي تحاشا جوش جذبا ولولا
پر جي ڪانئ ۾ ڪٿي اٽڪي پوي
زاري پوءِ محشر نسوري ڪربلا

سڀني ڳاتو پئي پيار جو سرگم
مستيون مرڪون ملهار جي موسم
مُشڪ موتيا رتا فضاڻن ۾
ڪينجهر ڪپ تي بهار جي موسم

پيرون پڪڙيا، پتن تي پرڻ ڦٽا
سڀنا سرجيا سُڪار جي موسم
مور مستين ۾ ڪيئن تھوڪن ٿا
آءُ سڪي، آئي سارَ جي موسم

ڪنڊ، گيهه، لوڻ، مرچ جي ڳڻتي ڪجي
دل جي لُچ لُچ لُچ لُچ جي ڳڻتي ڪجي
پيٽ پُٺا، يادون طلبن وقت ٿيون
ڪهڙي ڪهڙي خرچ جي ڳڻتي ڪجي

رات کي ڪنهن سمي* نيٺ ڪٿو به آ
باک پهچي پئي ڄاڻ ٿيو سوجهرو
هن هيڏي باخ# تي هيان نه هارج ڀرين
جُهد جاري رهي، حوصلو حوصلو

اونداهي

* وقت

حسن ويسالا پئي چاهيو ۽ هن دل چالا پئي چاهيو
چيو سونهن سرڪي ئي بس آ مگر من والا پئي چاهيو
هوڏانهن هو پئي، هيڏانهن وٺي عقل ۽ عشق پيا اٽڪي
حاصل مطلب پنهنجي پر ۾ سين آڙالا پئي چاهيو

سجُ جي اُڀرڻ کان موم بتي تائين
ڌرتي سانجهه کان ڪتي تائين
ساري لُڇ لوچ، سوچ او سانول
تنهنجي چاهت ۽ دوستي تائين

خواب يادن جي سُرخ موسم ۾
 دل جي اُڳر تي ڦهليا آهن
 خوشبو خوشبو آ منهنجو گهر سارو
 گهاو راييل ٿي ڪٽيا آهن

بهشت آهي ناريءَ جي محبت مڃيان ٿو
 مگر ناري نفرت ڪري ٿي ته توبه
 جا عورت وفا پيار جو مجسمو آ
 اها جي عداوت ڪري ٿي ته توبه

اقتدار اعتبار چئبو آ
اختيار قومي بار چئبو آ
پر جي ڪو قوم سان ڪري دوکو
تنهن کي قومي غدار چئبو آ

يارُ ارڏايون ڪندو مُنجبس ميار
عام ڪو اٽڪيو به ڏکُ، چنبو، ڏڪار
راهزن ڏوڪا ڪندو، دنگا ڪبا
ڪيئن ڪبو راهبر ڪئي جي ڦير ڦار

دردن جون دلفريبيون يادن جا جهميلا
 دلڪش ٿيندي وڃي ٿي حياتي اڃان وڌيڪ
 عيدن تي بَلَبَ، ڏياريءَ تي جهنجهيل ڏيائون
 جيئن ٿي ڏسي مڇي پئي ڇاتي اڃان وڌيڪ

آڏيءَ جو ڪنهن مون کي الائي ڪنهن پڪاريو
 بي مهلو نند ڏوٿيندي، نند مان اُٿاريو
 جاڳي ڏنم قلم نه ڪو ڪاڳر هو مٿن کان
 سمجهيم پنهن وري وڃي شاعريءَ کي سُڪاريو

وقت کي کيئن خبر پئي ته هيٺو ٿيو آهيان
ڪنهن ته کيس ڄاڻ ڏني مان پري وڌو آهيان
عجب ماڻهو هو سندس آستين ۾ نانگ نه هو
کيس هٿ ڏيندي مان اچرج ۾ اچي ويو آهيان

وڇڙي وياسون ليڪن وڇڙي به گڏ رهياسين
روحن جي تڙ تان ڪوئي نه جدا ڪري سگهيو آ
بي روڪ ولولن کي اوچيون ڀتيون ڪٽائي
مُغلن جو شهنشاه پي نه جدا ڪري سگهيو آ

اڄ ڪلهه آڌين جو اڪثر مونکي ايئن لڳي رهيو آ
ڪو ڏورانهين فاصلي کان منهنجو نان سڏي رهيو آ
سو اجل پي ناهي جنهنجو، مان نه سڏ پروڙيان لوڪو
ڪوئي پيو سونهون آ جيڪو پڇو ڪري رهيو آ

ڪهنبي جي اويڊ ۾ تون منهنجي دل اورانگهي وئي آن
ويندي جا منهنجي هٿ ۾ تون چڻي ڇڏي وئي آن
شرنائ جي گونجن ۾ تو ته ڀل پي ڪي نه سوچيو
تبسم جي جوڳ لڻ ڪا ڪفني ڇڏي وئي آن

ڪوهيٽڙن جون ٿاڻيل سويرن تي جاريون
 اُونداهين جون چانڊوڪين تي *اڪياڙيون
 آباديون جڏهن ڪن اُجالن لاءِ ڪوڪن
 ويرانيون وڌي ڪين ڏين ٿيون ورائيون

ساگر کي چئو ته جر جي لهن تي فلڪ آئي
 ڪشتي کي چئو ته چر جي چولين تي فلڪ آئي
 سڙلا ۽ نه سڀڻ تي ايڏو بانورجي سُڪاڻو
 چئجوس ته تقدير جي ڦيرين تي فلڪ آئي

* اکين تي ڪوپا جي اڪثر جانورن جي اکين تي چاڙهبا آهن

عید آئي عید ويندي ٿي وڃي
هُمُ ڪري، گڏجن، ملڻ باقي اڃان
عید جي رهن ۾ لیکن سوچجو
پوءِ کي پاڪي ڀرڻ باقي اڃان

ڇالڻ گهٽجي حياتي جون، گهاريون گهڙيون
ڳالهه ڳائي ڪيون، سنڌ جي خاڪ جي
سارتر، ڪوبه سقراط ٿي ٿو سگهي
اڄ مٽي کي ضرورت آ بي باڪ جي

پٿر کي پٿر تي گهي بالا ٻاريو
 سُمهندي نه ليڪن اُتي بالا ٻاريو
 اُماڙيون* برف جي چين مان نه ٻرنديون
 جي ٻارن ٿا چاهيو ٺهي بالا ٻاريو

جيڪو زنده ضمير سان، سو ئي امير آ
 ڪيڏو به مالدار نه ته، پينگيو فقير آ
 وِڪَ وِڪَ تي پينلجن# لئه ڪروڙين سبب مگر
 جو پي ڪريو ضمير کان ڏاڍو حقير آ

* ٻرندڙ باه جي ڪاٺي # گمراه ٿيڻ

سرنهن، ڄاڻي، ساريالي جا، رونا ۽ لاپ جاڳي پيا
 آسروندن جي اکين جا، سونا سرخاب جاڳي پيا
 اتر واءُ اڄ ڪنيون آيو، نئين ناري لئه خوشخبري
 ساڀيان جي آس ۾ دفنيل، وري سڀ خواب جاڳي پيا

هڪ جهونا ڳڙهه جي جوڳيڙي سيوهڻ ۾ سر جو دان ڏنو
 راجا جي لاڻي لاق وري پهر پيجل کي مان ڏنو
 سر ساز کي سر جو دان ڏئي سنسار سان سنمڪ ٿيو سامي
 رمتي پڻ ساڳي ريت ڪئي، جيئن سر هو ڪلهه سلطان ڏنو

1996ع ۾ هڪ جوڳي سيوهڻ ۾ مرلي وڄائيندي ساه ڏنو

هن جسم جو اُهو حصو خلش جتي گناه جي
وڌي وڌي وڃي ڪٿي وبالِ جان نه ٿي پوي
سوچيان ٿو تنهن ضمير کي ڪوري ڪي ڪيان
جو پاڻ ٻن جي سوچ ۾ چريو متان نه ٿي پوي

آڙاھن تان ٽپندو ويو ۽ ٽڙندو ويو
ڪانڊيرن تان ڪُڏندو ويو ڪاهيندو ويو
سوريهه پنهنجن سنگھرن جي آوازن کي
جيئن ڪنايو تيئن مڳين ۾ مچندو ويو

آپگهات ، اغوا، خون ۽ ڪارنھپ جون سرخيون
 هر روز هر صفحي تي ويڳاڻپ جون سرخيون
 هر صبح جو ان آس سان اخبار ٿو ڪوليان
 اڄ مهه جين جي مَن حسين چَپَن جون سُرخيون

*سند جا پڪي ۽ ماڻهو ڳولهن پيا شڪاري
 اجرڪ ۽ نڪ ڦلين کي رپتن پيا شڪاري
 جيوت سمورو سند جو لڙڪ ۽ لھو لھو آ
 ماتم آ ماڻھو ۾ تھڪن پيا شڪاري

* هر سال عرب جي شڪارين جو سند ۾ آمد تي

اميرائي گهر لڳ ڪچي جهوپڙي آ
 وڏي هٿ جي ڀرسان ڪا ننڍڙي پڙي آ
 اسان واري آئي حياتي تبسم
 پٽائن، پيندين توم جي ريڙهي آ

#موالي هئا پيگ پاڻي لئه ترسيل
 ته چاهي جي پهتي خبر ميڪدي تي
 ايف آءِ اي وارن کي پٽيندي پٽيندي
 سمهي پيا سنجهي ئي بکئي پيڙي تي

جنوري 1996ع ۾ ايف آءِ اي ۽ ڪسٽم وارن جهاز تي

چاهو هئي وڏي تعداد ۾ شراب جون بوتلون هٿ ڪيون

ع-غ-تبسم

91

سبح آرسِي ۾

وستي، هُجوم ماڻهو سراپا سراپيل
هڪ خوف جنهن ۾ لوڪ، گهڻيون، گهر ڊنل ڊنل
وحشت آ طاري، زاري هر ڪنهن جي وات تي
زنده آ زندگي مگر ڪفن ۾ ويڙهيل

گنهگار شڪليون گنهگار ماڻهو
هوس جا هميشه پرستار ماڻهو
جمهوريت جي ست ۾ به شامل ڏسان ٿو
جي آمر سان ها ڪالهه عيار ماڻهو

هليو پئي رات تي ويئي تي، ليڪو عربن ڪروڙن جو
چيم هن کي چري تنهنجو، چو پنجني وات ويو آهي
اُتي ڪر بند تي ويئي کي، ڪٿي ڏي قلم ۽ ڪاگر
ڪيون ليڪو ته ڇا ڪاڌو، ڇا گنديءَ ۾ بچيو آهي

* هُشيون هنن کي ڏيئي آت اسان کي ڏيو ٿا
زخمن تي مرچ بُرڪي مرهم به آچيو ٿا
ڪاوا ٽنبي اکين ۾، ٽانڊار کي هٿن تي
ڪيڏا حريف آهيو ماتم به گڏ ڪيو ٿا

* 1996ع ۾ نواز شريف ۽ ايم ڪيو ايم جي ٺاه تي لکيل

دنيا ۾ جن جي دعويٰ مهذب ترين آهن
تاريخ چئي ٿي تن جي، گهر گهر ۾ هڪڙو قاتل
جن قاتلن کي فخر به، قائد شهيد ڪوئن
سو هر شهيد جيئري بن چئن سون جو قاتل

* لالوڪيت ۽ لائينز ايريا گهمين هان
ڪلفتن جي روڊن تي نڪتين ته ڇا ٿيو
شري، ڌوبي، ڪاڻي جي عشرت ڪڍن تي
نه ڪاڏو، نه پيٽو، نه پهتين ته ڇا ٿيو

نه اسيمبلي ۾ ايم ڪيو ايم جي هڪ مارجي ويل لاه فاتحه پڙهڻ وقت جيڪو هان

* 1998ع ۾ آمريڪي سفر جي ڪلفتن هانرا وقت

ع-غ-تبسم

94

سبح آرسلي ۾

اڄ صبح نيرن تي ٻت مون کان پڇيو
بابا سائين! روز جي هڙتال چو؟
مرڪي چيم ملڪي معيشت اي ٻڃا!
حد کان وڌ تي ٻئي آهي خوشحال جو؟

عوامي آوازن تي پهرو نه رکجي
ڪڏهن رابطن کي وڌيرو نه رکجي
ماڻهو آئينا، ربطه آواز ٿين ٿا
انهن سان رويو اُپهرو نه رکجي

سچ جي واٽن تي ڇڏيل تنهنجو نشان
 اڄ به ساڳي اوج سان آهي عيان
 سنڌ جا سورهه هي تنهنجي سوڀ آ
 لوڪ کي ڇو آ شڪستن جو گمان

هڪ مٿان آسمان جي بارش
 جنهن منجهائي ڇڏيون مٿيون آهن
 تنهن مٿان بيان رهنماڻن جا
 جن اُڏائي ڇڏيون ڇٽيون آهن

پھريون هو آواز تي ڪلندو رهيو
پوءِ هو ڪنهن راز تي ڪلندو رهيو
ڇا ته ماڻهو هو جو فتويٰ ڪي ٻڌي
سنگھرن جي ساز تي ڪلندو رهيو

وقت ڪي پٿيون، پها رکجو جو اڄ
عزم ڪو اُگرو ڪٿي نڪرون پيا
دار ڪي چئجو نه لاهي دل اسان
ڄاڻ پھتاسون، اجهو پهچون پيا

★ ساڳيا ٿالهه ڀت جا خطاين جي سر تي
 ساڳيون بي ڪسن جون گهٽين ۾ صدائون
 انهن جي فلاح لاءِ ملندڙ فنڊن کي
 پڇو پيشوائن کان ڪيئن خرچ ڪيائون

صدين کان ساڀيان جي آس ۾ سانپيل سڀنا
 ۽ پوڏيسر# جي ڀٽن پاس سمهاريل سڀنا
 جن نگاهن مان سراب* ۽ رڳو صحرا ٿو سمي
 ڪڏهن تن جا ته اچي ڏس تون رٿائيل★ سڀنا

★ مدرسن ۾ پڙهندڙ شاگردن ۽ تن جي سربراهن جي روش تي ● مدرسن ۾ پڙهندڙ شاگرد
 ■ چڱائي، بهتري * رُج # نوجو حصو ★ نوٽ، سُڪل، ويران

ڪربلا جو واقعو امتحان هو اسلام جو
 ڄڻ زنده رهجي ويو اسلام ان واقعي کانپوءِ
 هيڏانهن هن مظلوم ماڻي زندگي تاريخ ۾
 هوڏانهن هو ظالم ٿي ويو گمنام ان واقعي کانپوءِ

عاشورن جو ڏينهن آيو آ ڦري
 سوڳوار آهي وري آلِ حسين
 شام جي ڳلين ۾ شام غم ڪٿي
 اشڪبار آهي وري آلِ حسين

ٿا نيٺ ٽمن جن جا جهڳين جي وٿين وانگي
 ڪڪرن کي چئو تن جي منهن تان ٿري گذرن
 آ جن جو گذر آئي، چاڙهن تي ڏهاڙي
 برسات بند ٿئي ته اُتي پٽ گذر جي ڪن

ٻني عاقل جي پرپاسي، ڪڏهن توڙي، تندي ۾
 هميشه يگناهن کي بهانن ساڻ ريتو ٿا
 ڪڏهن مقتل، ڪڏهن ڪوڙا، ڪڏهن سنگسار ٿيا آهيون
 رڍن ٻڪرين جيان واڙي جڏهن چاهيو ڪهو ٿا پيا

سند جا پورا ڪيو ڀاڱا ڪيو
ونڊ، ڪٽ، واڌو ۽ ورهاڱا ڪيو
مير جعفر نائون مل جا وارثو
ماءُ مٽيءَ سان چو ٿا راڱا ڪيو

نجومِيءَ کي خوابن ۾ تارن جون ڳالهيون
ننڊن ۾ اُستادن کي ٻارن جون ڳالهيون
تيسين پاڻ وٽ پي ٻارڙائيون ٿيون ٻولن
ڪيون ڪين ٿا جيسين يارن جون ڳالهيون

جي قوم جيئارن ٿا، سي پنهنجي جياپي لئ
حاکم ڙي اوهان کان ڪجهه، انصاف گهرن ٿا پيا
ڪو عزت ڀريو جڳ ۾ جيئدان ڪهي تن کي
اوهان کي غلطفههينون، ڪيمخوابُ گهرن ٿا پيا

اڄوڪن پهرين صفحن تي توهان جي حاف جون خبرون
سڄڻ سرخين سان هر ننڍڙي وڏي اخبار ۾ ڇپيون
اوهان جي درتي ڏهلن سان سڄو هفتو جشن هوندا
مگر پونءِ جي به سڌ وڻجوته پونءِ جون ڪيئن گهڙيون گذريون

* هڪ باگڙيائي هڏڪيون ڀريندي ڪيو سوال
هيڏي وڏي انياءَ تي چو آ سين ڪي سانت
آهي ڪو ڪائنات ۾ ڪيڪي جو واهرو
ڪيس چيم چري نه روءِ تون، ناهين ويناحيات

ڏاڍي حسين هونئن ته حياتي هئي مگر
ڪجهه زندگي جي حادثن، ڪجهه تو ڪئي تبالا
توڙي جو توڙ خواهشون پهتيون نه پوءِ پي
جيئن سان چالا ساڳيو تو سان به دل اٿالا #

* 10-1-95 تي ڪيڪي باگڙيائي جي لڄالت

انتها، نهايت يا گهرو

ع-غ-تبسم

103

سبح آرسى ۾

* زندگي ڏي زندگي ڏسندي رهي
 بي حسين ڏي بي وسي ڏسندي رهي
 يوسف ۽ سروچ ڏي حسرت منجهان
 راڳي ۽ شاعري ڏسندي رهي

حياتي بي وفا آهي حياتي کي بقا ناهي
 آهڻو هر ڪنهن ماڻهو کي ڪنهن ان سونهن سفر پاسي
 وئين تون پي وڃائي جو تنهنجي هٿ ۾ هيو وارو
 او منصور! الوداع شايد وري پهر نه ملنداسي

* محمد يوسف ۽ سروچ جي سخت بيمار رهڻ جي خبر ٻڌڻ مهل

منصور بلوچ فلم ۽ ٽي وي آرٽسٽ جي لاڏاڻي تي لکيل

ع-غ-تبسم

104

سبح آرسِي ۾

اسٽيڊيم جي اندران، ٻاهران هِشام هوندا
 مون پاران مفت خوريا جُوءِ منجهه جام هوندا
 ڪوشش ڪبي ٿي ڪو، اندر پي لوڻو هڻجي
 گوهيون، اسان ۽ پويان، ڏنڊا پي عام هوندا

هر روز هر وزير جو ساڳيو پڙهي بيان
 سوچيان ٿو ڪنهن ٽنهي سان مان ٿونا وڃي هٿان
 هر صبح آسرو ڏئي ڪنهن روزگار جو
 هر شام فرمائي ته نه سوچيان پيو اڃان

ۛ پاڪستان ۽ سائوٿ آفريڪا جي ڪراچي ۾ رٿيل ميچ وقت

ننڍي هوندي کان ٻڌبو آ ڪنهن درويش چيو آهي
ته ڪيئي سال عالم کان اڳي هيءُ سنڌ فنا ٿيندي
جڏهن سنڌو سُڪي ويو ۽ ڀٽون پنجر ٿي وئي ڌرتي
ته باقي ڇا بچيو سنڌ ۾ فنا پيو ڪيئن اڃان ٿيندي

هاڃن تي رکي پير نه پابند ڪبو آ
مهن ۾ لئه ڪو مٿير نه پابند ڪبو آ
فردن مان پنهنجا هيرا، وقت پاڻ ٿو چونڊي
ڪمزور يا دلير نه پابند ڪبو آ

• ڏکيو ڪم، جنگ

نظرياتي اختلافن کي رکي ڪجهه ڀريو
 ذاتي يا سياسي مفادن کي رکي ڪجهه ڀريو
 قومي ايڪي جو تقدس سڀ کان اڳ سوچجي
 بغض جي ذاتي بنيادن کي رکي ڪجهه ڀريو

تنهنجو سڏ ورايان سراپا لڄان ٿو
 او ڌرتي! سڏين پئي مان سڀ ڪجهه سٿان ٿو
 مان مفلوج هان پي ڪنائج ته توکي
 تنهنجي سڏ جون رڳ رڳ مان ورنديون ڏيان ٿو

لهو ۽ لڙڪ جي موسم پڇر ڇڏي ئي نٿي
قوم تان هڪ نه ٻي هيڪاندي چو هتي ئي نٿي
سڙي پئي سنڌ سڄي، سال لنگهي ويا ڪيڏا
بمن بارود جي بدبو آ، جا ڪتي ئي نٿي

هيل ٿر ٻڌجي ٿو ڏاڍو آ وٺو
ٿر جون سڀ وسنديون ايئن وسنديون رهن
ٿر، ٿراين، ڏهر ڏوٿيڙن طرف
اي خدا ڪنوڻيون سدا ڪلنديون رهن

هي تاسارا رڳو طلبن توکان ڏک چار پاڻي جا
 هي بڪيارا فقط چاهن، ڳيا تي چار ڏوڏي جا
 هيڏي ڪلجڳ ۾ هي ماڻهو، چو جيئن ٻار آجن جو
 خدايا چو تنهنجي هوندي، ٿري حقدار گهوگهي جا

هنن وستين ۾ هر لمحي الائي ڪيترا ماڻهو
 ٻولارن ۽ پساهن کي ڳڻيندي عمر ٿا گهارن
 ۽ ڪلجڳ جي تاجي پٽي جوڙڻ واري کان هر ويلى
 هزارن خواهشن عيوض رڳو هڪ نان ٿا چاهن

● پاڻ سان هڪ دور عظمت جو کڻي
 آفريڪا جي اُفق تي اُڀري پيو
 هو ڏسو لوڪو صبح نئين عزم سان
 منڊيلا* جي ملڪ تي اُڀري پيو

هو هڪ احساس دل ماڻهو پنهنجا احساس سڀ ميڙي
 هن بي احساس دنيا کان هميشه منهن ويو موڙي
 سندس اسحاق هو نالو تخلص هو سندس راهي#
 مخلص هو، مهربان پي، ادب ۾ جاءِ ويو جوڙي

● منڊيلا پنهنجي ملڪ جو جنهن ڏينهن سربراھ ٿيو

* آفريڪا جو اڳواڻ نيلسن منڊيلا

بهترين دوست اسحاق جي لاڏاڻي تي

* ايندڙ بخت کان اڳ ۾ حسرت کائڻ پيئڻ جي
 دل چيو ته دل تي ڪڍجي، ڪنڊ، ڪير، ڳڙ مڇي مان
 نينڙي سوڙ مان توکي ڊگهين تنگن هڪل ڪئي
 في الوقت وِلا ڪيڏون، ٻُھ، پوسي، ڪڙ، ڪٽي مان

ڪوڪلن لفظن جي آئت ڏي نه تون
 زندگي سچائيون طلبي پئي
 مفلسي، مهانگائي، لاقانونيت
 ڪيئن چوان چوڪي چڱي گذري پئي

* سال جي بخت تي تاثرات • چوپائي مال جو ڪاڌو

۽ چار ڏاها چونڊبا چريو نه ٿي
 چنڊ کي چيم هل هلون پٽ شاھ ڏي
 ڪڪرين ۾ منهن وجهي چيائين ادا
 چو ٿو مارائين نه هل آڙالا ڏي

شيطانيت جي غرض کي ماڻهن هٿي ڏني،
 قدرت جو همڙو سلسلو ته ٿي نٿو سگهي.
 وحشت، ٺڳيءَ، ڪوڙ، منافقيءَ تي مشتمل،
 فطرت جو همڙو فلسفو ته ٿي نٿو سگهي.

۽ سنه ي ادبي سنگت جي مرڪزي اليڪشن جيڪا پٽ شاھ تي ٿيڻي هئي
 ۽ لياقت جتوئي جو وقتي فوجي حڪمران جي حمايت ۾ ڏنل بيان تي ردِ عمل

ع-غ- تبسم

112

سبح آرسِي ۾

گهوگهو ڏيئي گهٽين ۾ گهٽيو ويو
 ۽ چٽين ڪنڊن کان جو چٽو ويو
 هي سنڌ جو خطو امن جي نانءُ تي
 او ساٿي! صبح شام لٿو ويو

اُن کي ڪيئن ٿو عشق چٽين جو حسن کي
 پاڻ ڏي مائل نه ڦاٿل ٿو ڪري
 عاشقيءَ ۾ سمجھ ڪا آهي ڪي
 درد جي توکي نه گهاٽل ٿو ڪري

ڪٽي تاسارا بوند، بادل لڻ
اڪيون اُپ ۾ ڪيون پيا واجهائڻ
۽ ڪٽي ڏاڀيل ڊڳا ماڻهو
ڪلهو ڪڪرن کي ڏيئي ترسائڻ

ماڻهو ماڻهو ڪي پنهنجيون مجبوريون
ڪن گهڻيون ڪن ڪي ٿوريون مجبوريون
زندگي پوءِ به تحفو آ توڙي
جُهد، جنجال، جهوريون مجبوريون

لئنسڊائون پل جي هيٺان چوليون
سند کي سندوءَ ڏنيون پئي لوليون
چند وس وارن جي غير آبادين
سند جي ساوڪ تي تائون گوليون

اوهان جا ته پئي ڪن سبيل هن او صاحب
گهٽين ۽ گهرن ۾ اجل رقصان آهي
ڪاچي ۾ رڙيون روج محشر متل آ
۽ سُڌڪن ۾ سارو ڪوهستان آهي

زندگيءَ جي زهر کي پيئندي به هُو
 ماڻهو يَر ڪيڏو مٺو ماڳي هيو
 احتراماً ڇا به چئو استاد* کي
 پر بخاري سنڌ جو ساڳي هيو

سڪرنڊ جي تسليم جو معمو اڃان سوال
 معصوم فوزيه جو قتل تنهن مٿان سوال
 ڪنڌ ڪوٽ جي حياتان؛ ڪٿي ڪنهن جهلي ڇڏي
 بي داد حڪمران کان، خدا کان ڪيان سوال

* استاد بخاري • عورت جو نالو

چند سال اڳ ٿيل واقعن کان متاثر ٿي لکيل

ع-غ-تبسم

116

سيڄ آرسِيءَ ۾

سرابن جي پٺيان سهڪي، ڇو صحرائن ۾ ڊوڙين ٿو
 اڙي او ماڻهو! پنهنجي وڃائين ڇو ٿو نسلن کي
 ورهائڻ ئي جي مقصد آ ورهائين ڇو ٿو محبت
 رڳو تعصب تضادن ۾ ڪُهائين ڇو ٿو نسلن کي

آهي مقتل جي ٻي ٻار نئين زندگي
 تنهن کي ماڻڻ جي لاءِ هي جتن ٿو ڪريان
 مُرڪندي سوري سُرڪڻ ڦاهي ڪنڌ ۾
 لوڪ ٻوڏيون اڪيون مان ڪِلي ٿو ٻوان

سنڌ جي سجين گهٽين ۾ راڪاس جا پڙاڏا
 بي حالي، بدنصربي، بي علمي، بک ۽ فاقا
 خوشحالين کي رهن، ڌاڙا هڻي ويا هن
 ڌارين تي ڇا ميارون پنهنجن گهٽايو آ ڇا

ڏينهن ٿيا وڇڙياسين ليڪن جيءَ مان جهاتي نه وئي
 ترڪِ الفت مونڪان، توڪان ياد ڇو تاتي نه وئي
 تو ڇڏيو تنهن کان وڏو ويسور ٿم ويسالا جو
 تو جا هٿ کاتي ڪٽي افسوس سا لاتي نه وئي

* ڪيترو روڪيو هومانءِ سنگتي تڪڙ نه ڪندو ڪر
 ماڻهو ماڻهو ڪي ڏسڻ بعد تنهن سان ڪهندو ڪر
 ڪپڙن، ڪنن ڪي چنڊي، اُت ته گهر سوير هلون
 اڳتي ڪوڪڙين کان مڙئي، تارو ڪري لنگهندو ڪر

اوهان جي اوباشي عياشي ٿي سڏجي
 ۽ آوارگي ياري باشي ٿي سڏجي
 اوهان جي گهرن مان مگر ڪائي ناري
 جي چاهي ٿي ڪنهن کي ته ڪاري ٿي سڏجي

* واره شهر ۾ ڪوڪڙين حد جي صوبيدار کي ميل جي موڪل
 نه ڏيڻ تازو مار ڏني، هڪ خبر

برڪا بسنت رُت جون ڏٺي پئي بشارتون
 ڪَر مَوڙي ڪرڻا ڏين ۽ وٺن پيا مبارڪون
 لوڪو ورهايو ڪنڊ ڪٽو گهنڊُ باڪ جو
 پن چڻ کانپوءِ پُڳيون اچي وستي ۾ رونقون

صدين جا اوجاڳا جُڳن جون بيخوابيون
 چندرما* جي بي ڪل اندر جون بيتايون
 هو ڪيلاش# تي ڪنڌ رکيون ويٺو سوچي
 ڪڏهن ٿيون کُتن، گردش جون گهوماتيون

* چوڏهين جو چنڊ

جبل جي اوچائي

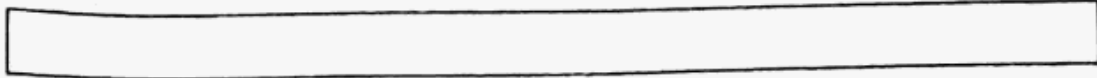

او مڱڻا ايندين؟

هيل بسنتي ۾

پيلا گل ڏيندين؟

ع-غ-تبسم

فضا ۾ ڦلڪار

سونهن پيلا گل

سُرڪي تنهنجي سار

جهونجھڪڙي جو جھار!

پره جا پڪيڙا

ايئن ته نه اُڌار

جهونڪڙي ڌاري

نئين ديري* ۾

ڪير پيو پاڪاري

* سنڌ جو هڪ شهر ۽ منهنجي جنم ڀومي

او پَل اَجَهَل!

ڪٿي گڏيئہ ڪالھ

منهنجي ويل ويل

رمتا سُرڪي پيئ

گورڪُ پوندءُ گس تي

متان ٿيئي سيءُ

اوجھڙا! بيھ اتي

ڌرتي جندڙي

پَل ڪن چانو ڪپي

ڪاٿي هُئين ڪالهه
 پيالي پوري رات
 چولا ڏنا پئي چال

ڪوئي هِت هيو
 گهر ۾ گهڙندي ئي
 ڏاڍو ياد پيو

ڪوٽائون ڪر ڪئن
 پسي اچ پني جي
 ڪونجون ٿيون ڪرڪن

ڌرتيءَ جي ڌوڙ
آري ايندءَ اوجھري
نيٺ نہ تون ٺپوڙ

چئين ٿو ترس
جيئن ٿي جانب
منهنجو نہ ٿم وٽ

ديري ڪوڙ گريون
پوءِ ڇو هاريءَ زال
ڏنيون ديندڪريون

گذر اونايون
بات آء ليند ۾
ڪٿان پئي آيون

رستا رستا بيه
هُو رستو هوڏانهن
ڪيڏانهن ويندو هي

سڏ ته سڏايوم ڪا
اڃ چو اُتِ ناهن
جت هو ڪالهه هئا

ٽپڪي وارا انب
 ڪائين پئي نينگري
 ڄاڻ ڦٽي پيئڻ ڪنڀ

لنڊن واري ڀُل
 *ٽيمز جي ڀِڀ تي
 بيٺل بي مِثِل

ذهني ڪشمڪش
 اڳي ڪان اڳري
الله! وٺ نه ڪڇ

* لنڊن جي وچ مان وهندڙ درياءَ

ديدي! * دس—هڙو

دَرِ دَرِ دُهلِ وڳا
اُت تون پاءِ پڙو

او مڱڻا ايندين؟

هيل بستيءَ ۾
پيلا گل ڏيندين؟

مڱڻا سڀُ نه سلِ
جي سُٺي سهسايان
باقي جهلِ يا ڀلِ

* پيڻ (هندي لفظ)

او منهنجي ماءِ

جهت ڪن ويهه اڃان

رلهي ته نه پاءِ

او منهنجي ساران*

هڪ پلُ گڏ توسان

پيو پلُ تو ڌاران

آزاديءَ جو خوابُ

سوڀُن ڪاڻ ڪهي

اڏي ڪاڻ ڪبابُ

* منهنجي ڌيءُ جو نالو

تنهنجي هٿ ۾ ڪانُ
لڳي ٿو نه سهندين
ماڻهو وٽ ڪو نانُ

ڪنهن نه پئي ڄاتو
مان پڻ راڳي سان
گڏجي پئي ڳاتو

شَمَنَ — مِيرالي
تو جو ڳائي بس ڪئي
ڇنو ٿي خالي

منظور جون مرکون
باک قتي ڌاران
ڪُون ڪُون ڪُون ڪُون

شبير ۽ ممتاز
نئين تهئي ڪاڻ
هڪ سُر پيو ساز

انـوَر وَسـطـرَا!
ڳاءِ! بجهجن پيا
چوڏهين رات چڙا

شفيع ۽ صادق

مُوهن اوتي اوهان ۾

پيار منجهان ڪا پڪ

مڃيان ٿو آهين

ڇا پي ڳائين تون

يوسف ته ناهين

تون به ويندين هليو

جيئن ڪلهه ڪلاڪار

*ديهات مان اُسهيو

* اُستاد گلزار علي خان گوپي جي ڳوٺ جو نالو

حنيف ٻڌي ڳاتو
رات، جي ڪينجهر تي
چنگ ٻڌا ٻڌي تو

ڀاڳي نه ڪو مرادُ
لوڪ ڳاڻڪي ۾
سُر نه ڪو سوادُ

ڇالڻه مٽي ڪٽ[#]
ويج! مَ ڪر ويسور
ڳائيندو برڪتُ

ٻڌارڪو، وڪر

او عبدالغفور
تنهنجن سُرن کان
سِرِسُ کُتي سنٿور

مظهر ، ذوالفقار!
الڪَ آرهي اوهان کي
جلترنگي جهونگار

منظور علي خان!
وحيد علي ورتا
تو وارا نيشان

حميرا چنا

پاڳن پري مائڙي

ڪلا جنهن ڪنان

دادوءَ جي دُھري*

سند جي سيني تان

اَجل نيٺ ڦُري

سونَ وِرنَا سرمد!

مڙسن جا، تو پئي چيو

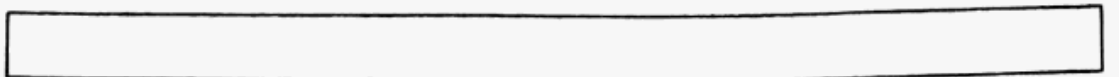
ڪُچبا ناهن قَدَ

* استاد بخاريءَ ڏانهن اشارو

سڀرين جو سوداءُ ، سُڌڪي تو سيراند کان
اوڙي اُتر واءُ ، گهنگهر گهاريان ڏينھڙا
ع-غ-تبسم

سُر مارئي

مَرُ تہ ڄاڻي مارئي، جنهن مارو ملهايا
اچي عمر ڪوٽ ۾، لاشڪ للچاڻي
تہ بہ "تَبَسُّم" اُهاڻي، مارئي مٿي ملير لڻ

مارئي مٿي ملير لڻ، مٽي نہ مائي
سَوَ سَوَ پيرا سومري، سا تہ سمجهاڻي
جڪڙي جنجڙن سان بہ، وات نہ بي وائي
راتيان ڏينهان روح ۾، اُڪنڊ اُهاڻي
پلي ڄاڻ ڄاڻي، مارئي سان ماروئين

مارئي سا ماروئين هاڻي ڇڏ تون پهچائي
تهڙي مُنج ملير ڏي، جهڙي آندي تو آهي
لکين ڏسي لالچون، لاک نه جا لاهي
"تَبَسُّم" توکي تنهن سان، جاڙ نه جڳائي
عمر وچين آي کي، مٿان مَرُ لائي
ساجهر سنبرائي، مارئي مُنج ملير ڏي

سانگين بنا سومرا، ماندي ٿي مارئي
ڌنارن جي ڏنُ مان، ڏرئون ٿي ڌاري
آئي عمرڪوٽ ۾، سورن لئه ساري
گهٽين گنوارن جي، "تَبَسُّم" آ ڳاري
وتي ويچاري، ووه ووه ڪندي ور لئه

سُر سُسئي

سُسئي سُورن سان ڪيو سُرَت منجهان نه سَگ
 لوهو هيس لِگ به گهائي گهور غُماز جي

گهائي گهور غُماز جي پورن پچائي
 ڏيرن جي "تَبَسُّم" چئي ڏجهن ڏکائي
 سُسئي سامائي، سُورن جي سفر لئه

سُورن سندي سَفَرُ ۾ سَگ نه سپاهو
 سُسئي جُڏهن ساٿ ڪي صحيح سڃاتو
 تاڪئون "تَبَسُّم" پئي وجهي، وَڻ وَڻ منجهه واڪو
 آريائي آتو، ڪيڏو ڪيچين لئه هيو

ڪيڏو ڪيچين لئه هيو ڪيچ ڌڻي ڪڙهو
 ڪام ڇڏي ويو ڪيچ ۾، وري ڪين وريو
 ڀنهنون ڪي ته هيو حرف "تَبَسُّم" حيف جو

حرف "تَبَسُّم" حيف جو، اُنهيءَ تي آهي
 ويو جو وٽان هلي، لاڳاپا لاهي
 سٽو سڪن ٻڪ ۾، وٺي وڃائي
 سسئي پئي ساهي، پوئين دم ڀنهنون ڪي

پوئين دم ڀنهنون ڪي سسئيءَ سنڀاريو
 مٿن سان موت ڪي "تَبَسُّم" موٽايو
 اجهوڪي آيو، آريائي اڱڻ تي

آريائي اڱڻ تي اچي شال وري
ڏونگر ٻئي ڌري، ملان ان محبوب سان

ملان اُن محبوب سان سرهي ٿيان سُهاڳ
پلا ٿين، ڀاڳ، آڏو مران اُن جي

آڏو مران ان جي، مرون ڪائينم ماسُ
ٻهجي پرين سامهون، خوشيون ڪيان خاصُ
تهان پوءِ "تبسم" چئي سڪيو ٿيندم ساسُ
رچي ٿيان راسُ، جي ٻوٽيون ٻاروچو ڪري

ٻوٽيون ٻاروڇو ڪري ته ڀلو آئون پانيان
 وجهان وَيَ وجود ڪي، رڳ رڳ ڪي راڙيان
 "تَبَسُّمُ" طلب واريون سي تندون تپايان
 ٻورو ٿي ٻران، جي ٻهڳڻ ڏسي ٻاجهه مان
 ٻهڳڻ ڏسي ٻاجهه مان ته لونُ لونُ لَنوي لات
 ٻاروڇاڻي ذات، مون ڪي مٿانهون ڪيو
 مون ڪي مٿانهون ڪيو جڳ منجهه جانيئڙن
 رلي ٻيا ٿم رُوح سان سنڌا نه سڏجن
 ويهاريآ وجود ۾، ميڙن ۽ مٿن
 تَنَ سان "تَبَسُّمُ" چوي وٿيون ڪين وجهن
 مون ڪي ساري تَنَ، اچڻ ساڻ اُجاريو

اچڻ ساڻ اُجاريو مونکي محبوبن
 جُسو چوڏهينءَ چنڊ جان جانبَ جرڪائن
 اٺ ٿي پهر اندر ۾ ڪنوڻيون ڪلاڻن
 اَحسان عجيبن جا الاهي آهن
 بيحد ٿا پائڻن، مون تي پال ڀٽار جا

مون تي پال ڀٽار جا آهن ڙي لڪَ لڪَ
 ڏنئون تڻ "تَبَسُّم" چوي تابش واري تڪَ
 وجهان پئي وڪ وڪ، موتي مهارن ۾

موتي مھارن ۾ ، نٽ منجهان نڪرڻ
 شتابي شريڪ ريءَ ، چسا نڪ ڇهلجن
 هس نه منهنجي هنئين کي ، هوتن ريءَ هرن
 چينپايم جا شوق مان ، لاهيان سا نه لڳن
 جيسيتائين اچن ، اوئي هن عليل ڏي

اوئي هن عليل ڏي ، اجهو ڙي آيا
 سرتيون سجايا، ٿيندا سانگ سڙي جا

ٿيندا سانگ سڙي جا ، سپوئي سرها
 ڪيچين جا ڪرھا، لٽي ايندا لڪ کي

لتي ايندا لڪ ڪي، سامهون ٿيندو ساڻ
 اُڀري ٿي اُن ڪي، ميڙي وجهنديس ماسُ
 "تَبَسُّم" جيڪو خاص، مهري مون محبوب جو

مهري مون محبوب جو، ايندو اُتانھون
 ڪندو ماڙِ مٺي تي ڪرھل ڪيچائون
 لڌيون جنھن لائون، سو سُري ايندو سامهون

سُري ايندو سامهون، سرتيون سونھارو
 ڪندو پال پنيور تي، ورنڊو مون وارو
 مٺون مڃي مٺي جون، مڙندو موچارو
 ڪندو ڪوهيارو، سون وڙني سسئي

سون ورنِي سسئي، آري ايدائي
آهي "تَبَسُّمُ" اُن جي تابش تپائي
ويني وجهي وات تي چتن منجهه چائي
پينارن جا پتن تي، پنهنون پهچائي
سُورن سنپرائي، سڪ نه سنبرن سُج تي
سڪ نه سنبرن سُج تي، سُرت نه ساندي سور
وون وِجن وهلور، سڪن وارا سُور کان
سُڪن وارا سُور کان، چرڪيو پيا چرڪن
ساري رات سيخ جيان، سنوان ٿي ته سمهن
گهايل گهور غماز جا، موروڻ ماڻ نه ڪن
قولي ڦٽ فراق جا، ڦرئي جان، ته ڦرن
پُورائتا پڇن، جڏهن تڏهن پرين ڪي

جڏهن تڏهن پرينءَ کي ، سسئي پئي ساري
 اُٿي اڌ رات جو، ڏاڳهن کي ته ڏسي
 پئي ٿي پڇي، آريءَ کان اُتامي

آريءَ کان اُتامي، سورن منجهه سڙي،
 ڪري مُنهن مڪران ڏي رُلي روز رڙي،
 اٺ ئي پهر الله جا، ڏونگر پئي ته ڏري،
 مٺي شال مري، ووءِ ووءِ ڪندي ور لئ

ووءِ ووءِ ڪندي ور لئ، وڃي پئي ويڊي
 اڌواڌ ٿي ، سسئي اجها سُور ه

سسئي اجها سور ۾ هلي هٿائون
ڪيچين ڪل پئي ته اُتي اُتانهون
گوندر گڏيائون ، سڀئي گس غريب جا

سڀئي گس غريب جا ، مندن منجهايا
سسئي کي سبت جي ، سڏ نه پئي ڪا
هاڻي ڪندي ڇا ، هتي بنا هوت جي

هتي بنا هوت جي ، گوندر گذاري
اُتي آري ڄام لڻه ، هنجون پئي هاري
سسئي "تبسم" ساٿ کي سڏي ۽ ساري
پئي پساري ، هڻي هام هوت سان

هڻي هام هوت سان، پوري پئي پُلجي
پسي سوڻهن صراف جي، جلد وئي جهلجي
سسئي سيراندي، پوءِ سنڀاري پنهنجي

پوءِ سنڀاري پنهنجي، سسئي ساري سڪَ
جڏهن پنهنون پڪَ، ناکا نئي ويا

ناکا نئي ويا، سسئي پئي نه سُرَتِ
ڪيچي رات ڪري ويا، ڪا ڪا ڪسي ڪرتِ
موڙهي هن مت، ڪسو ڪيائون ڪيچ ڪي

ڪسو ڪيائون ڪيچ ڪي، سوچ نه ستيائون
ٻوليل ٻانهن ٻروچ جي، ڇا ڪئون ڇڏيائون
اهڙو ڪم ڪيچين جو، اڳ نه ٻڌو آئون
تڪڙ مان "تَبَسُّم" چئي، ڪڏو ڪم ڪيائون
مٿان ڪنيائون، مُوڙي ساري ملڪ جي

مُوڙي ساري ملڪ جي، مٿان ڪنيائون
ڇپر منجهه ڇڏي ويا نالِ نه نيائون
هو ته هيڏي ويا ڪري پر ڪجهه نه ڪيان آئون
مٿان ٻاروڇو ٻڌي ۽ ٻڇي مونڪائون
ته چوري ڇاڪئون، پٿين ٿي پنهنجا ڪي

پٽين ٿي پنهنجا ڪي، ڪسي ڪر نه ڪار
سسئي پاڻ سنڀار، پوئي نه ڪن پنهنجي جي

پوئي نه ڪن پنهنجي جي، ۽ وري ڪين ورتي
لائق ته هونئن به ڪين ٿي، جو پٽين پنهنجا ٿي
صبر ڪر او سسئي، ٻي ڪار نه ڪر ڪائي
اها ڪرت ڪيچي ڪي متان وٺي
۽ موٽي پوئي، سٺي سٺ صبر جي

سٺي سٺ صبر جي، خوش ٿي پوندو خان
ته سسئي! وڏي سمجهه سان، اڪاريه امتحان
مڙوئي منهنجن جو ڪيو، مٿانهون تو مان
هيڏي هو ڪري ويا، به صبر توسان ساڻ
سسئي توتي هاڻ، ٿيندي ٻاجهه ٻروچ جي

ٽيندي ٻاجھ ٻرڇ جي ، ايندءُ اورانهون
 پاڻيهي ويندءُ پُورجي ، اندر جون آهون
 گوڏي گڏبڻي "تَبَسُّم" چئي ، لڏءُ جنهن لائون
 اجهو اُتانھون ، آئيہ ساٿ عجيب جو

آئيہ ساٿ عجيب جو ، سھي ڪر سسئي
 اکيون اندر واريون ، ٻاري ڏس تہ ٻئي
 متان پوءِ اچئي ، دوکو اُنهيءَ ڏُر کان

دوڪو اُنهيءَ ڏُر کان ، متان مليئي
 سُڪي سمھجانءُ ڪين ڪي ، پاسو وَر ڏيئي
 اوجاڳو اکين ڪي جي اڃ نہ ڏٺوئي
 سانده پوءِ سسئي ، سمھدينءُ ڪين سهاڳ سان

سمهندينء ڪين سهاڳ سان، جي غفلت ڪئي گهڻي
آيا اٿئي اُن ڏي، مندي مَن ڪئي
اٿئي ڳالهه ڳڻي، پوءِ متان پوين مامرين

متان پوين مامرين ، ۽ ڏوراپا تون ڏين
ته ههڙي توسان هوت ، يا ڪئي آئي ڪنهن
پاڻ ئي ٿي سمهين ، سُڪي سنجها ويل جو

سُڪي سنجها ويل جو ، سمهي رهي سا
پنهونءَ کي پانهنجا ورتيون جڏهن ويا
تهان پوءِ پيا ، "تَبَسُّم" پور تنهين کي

"تَبَسُّمُ" پُور تنهين کي ، ڏاڍا پوءِ ته پيا
ويا ويچاريءَ وسري ، خوشيءَ جا کاڌا
آيس الائي ڪيترا ، اکئين اوجاڳا
پوريءَ پئي پوگيا ، نانا انهيءَ نند جا

نانا انهيءَ نند جا ، نياڳين نرن
سَدوريون سُکن سان صفا ڪن سمهن
ان ئي پهر اکين کي اوجاڳيل رکن
مٿان سُڪُ سمهن ، پير نه لهن پرينءَ جو

پير نه لهن پرينءَ جو ، ۽ پٽيندي پُچن
ته ههڙي پارين ڪن ، ڏٺو وُر ولهيءَ جو

ڏٺو وَرُ ولهيءَ جو، ههڙي پارين ڪن
 مونکي ساري ساٿ جي سرتيون سُڌ ڏيوم
 مٿان مٿَ وڃيم، ڏيان باه ڀنڀور کي

ڏيان باه ڀنڀور کي، ڪندي ڪڇاڙو
 راتيان ڏينهان روح ۾ روئڻ ۽ راڙو
 پنهل جو پاڙو، ستت لهو سرتيون

سُتت لهو سرتيون، پنهنجو سڌو پيرُ
 اونداهيءَ جو ڪير، ڏيندو ڏس ڏهاڳ جو

ڏيندا ڏس ڏهاڳ جا، سنگي* لهندا سار
 پڇائينديس پنهنجو جا سڀئي پتا پار
 ڪي چيڙائينديون چريءَ ڪي، ڪي ايندا منجهه ويچار
 ڪي ڪلي چوندا خبر نه آ، ڪي ڪائي ويندا خار
 ڪي چوندا ميري مڙس ڪئي، ڪي چوندا ڇڏي يار
 ڪي سُڃاڻي مون سسئيءَ ڪي روئندا زارون زار
 آريائيءَ جي عشق ۾، اولائين# جا آر
 مون تي سڀ ميار، "تَبَسُّم" نهي تن جي

طعنا، مهڻا

* دوست، هم قدم

چوڏهين رات چڪور اڏاميو آڪاش ڏي
 چاڙهي تَبَسُّمَ چنڊ کي ڪَڪرين چڪَ چوڪور
 چانڊوڪين جو چور، وڻين سان وڙهندو رهيو

چيلي چڙهيو چنڊ چڪيا چاڪ فراق جا
 تَبَسُّمَ مِڪَ مَرِيَرِ م اُتاهون سمونڊ
 جي سَمورو چنڊ، پينهنجن ڀرپيشيون

سنڌو جيڏا سور تيڏا پور ڀسالا کي
 تَبَسُّمَ چپيا ڇت م چهنباڻا چنڊور
 پيلن جيڏا ٻور، جندڙي موريا جوه م

* مَڇُو ساٿ سڃاڻ مُهٽ ڪُهڻ تا مڱڻا
اويدي الفيون عشق جون مِٽائي ميران
آسڻ تنهنجي آڻي نِماڻن نراڙ ڪي

مندن جو محتاج نه آئون مندون مون سارين
لوچي لفظ لغات مان آڻيو مون آچين
تَبَسُّمُ ٻيون تائين سوچون سهرين جون

ڪارا ڪارا واٽ تي اُڀا ڪاريهر
ڦوڪون هڻن ڦٽن مان ڪڙرا ڪٽي ڪَر
ڏنگن هٿان ڏيهه ڪي ڏاڍا ڏين ڏَر
ٻه به ڪين ٻَڙ تَبَسُّم چڙي تن جي

* سچل سائين ڏانهن اشارو

ڪٿيون ڪر ڪهڪشان تنهنجو منهنجو چالا
وصل جو ويسالا وڙ ته ورجايون ڀرين

دل ۾ دلبر يار جي سانڍي رکجي سڪ
تبسم ڪا به ڀلڪ، ڀري نه رکجي پاڻ کي

مُرڪي ڏسو مٿڙا ته ڦٽي ٻئي باک
سورج ڪٿي ساک سپرين تنهنجي سونهن جي

سگهو آءُ سانولڙا، موٽيا آهن مينهن
نوان ڪيون نينهن گڏ گذاريون ڏينھڙا

پڻ نامو

1 _ صفحي ائين ۽ نائين جي وچ ۾

✽ تڱ بنديءَ

2 _ صفحو نمبر 22

✽ چاشنيون

3 _ صفحو نمبر 68

✽ حوا

4 _ صفحو نمبر 77

✽ ڀرت

5 _ صفحو نمبر 78

✽ پاڻ

6 _ صفحو نمبر 90

✽ چپ

7 _ صفحو نمبر 121

✽ سرهن

✽ جهونجهڪڙيءَ

8 _ صفحو نمبر 157

✽ پاڻ کان

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

لھڙ لھڙ ۾ لھڙل ڪو سج آھي ٿو
تہ ڪٿر سواري ڪيلاھي ٿانہ ڪا سائينہ مڙڪندي ٿي
۽ ڪيف ۾ ڏرو ڏرو لکي تہ رفس پيو ڪري
جڏهن جو جهانگھرون ٻڌي ڪا پرنڪي ٿي اڳي
ع.غ. ۽ ۱۰۰

سند سلامت

www.sindhslamat.com

سند سلامت جو مشن ۽ مقصد سنڌي ٻوليءَ جي ڊيجيٽلائيزيشن ۽ پکيڙ کي وسيع ڪرڻ آهي ۽ پڻ دنيا سان گڏ سندس رفتار سان هلڻ جو سانباهو آهي، ڇو ته تاريخ هميشه انهن قومن جو احترام ڪيو آهي جن پنهنجي علمي سرمائي جي حفاظت ڪئي آهي. سند سلامت پڻ پنهنجي ٻوليءَ جي بقاء خاطر سنڌي ٻوليءَ ۾ لکيل قيمتي ۽ ناياب ورثي کي ضايع ٿيڻ کان بچائڻ ۽ ان کي نه رڳو محفوظ رکڻ پر پنهنجي اديبن، ليکڪن، محققن ۽ شاعرن جي علم، هنر ۽ تخليق کي ڊيجيٽلائيز ڪندي دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود سنڌين تائين مفت ۾ آسانيءَ سان پهچائڻ جو عزم ڪيو آهي.

اسان جي خواهش هئي ته سنڌي مواد تي مشتمل هڪ اهڙو ڪتاب گهر قائم ڪجي جتي هر موضوع تي مشتمل ڪتاب موجود ملن. ڪتابن کي ڳولڻ ۽ ڏاڻوڻوڊ ڪرڻ آسان هجي ۽ ايندڙائيد سميت آئي فون يا ونڊوز آپريٽنگ سسٽم سميت هر قسم جي ڊوائيس تي آساني سان آن لائين پڻ پڙهي سگهجي.

۽ اهو سڀ ”سند سلامت ڪتاب گهر“ ذريعي ئي ممڪن ٿي سگهيو. اميد ته سند سلامت ڪتاب گهر ذريعي سموري دنيا ۾ موجود سنڌي نه صرف پرپور لاڀ حاصل ڪندا پر سند سلامت ڪتاب گهر کي وڌيڪ فائديمند بنائڻ لاءِ پنهنجو پورو ساٿ نڀائيندا.

books.sindhslamat.com

سند سلامت ڪتاب گهر جي ايندڙائيد اپليڪيشن پلي اسٽور جي هن لنڪ تان ڏاڻوڻوڊ ڪريو:

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sindhslamat.book>

سوره سنڌي ادب جي واٽس ايپ گروپ جي لنڪ:

<https://chat.whatsapp.com/Ccc0pAnEJWk79h92OCt6Nu>